

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

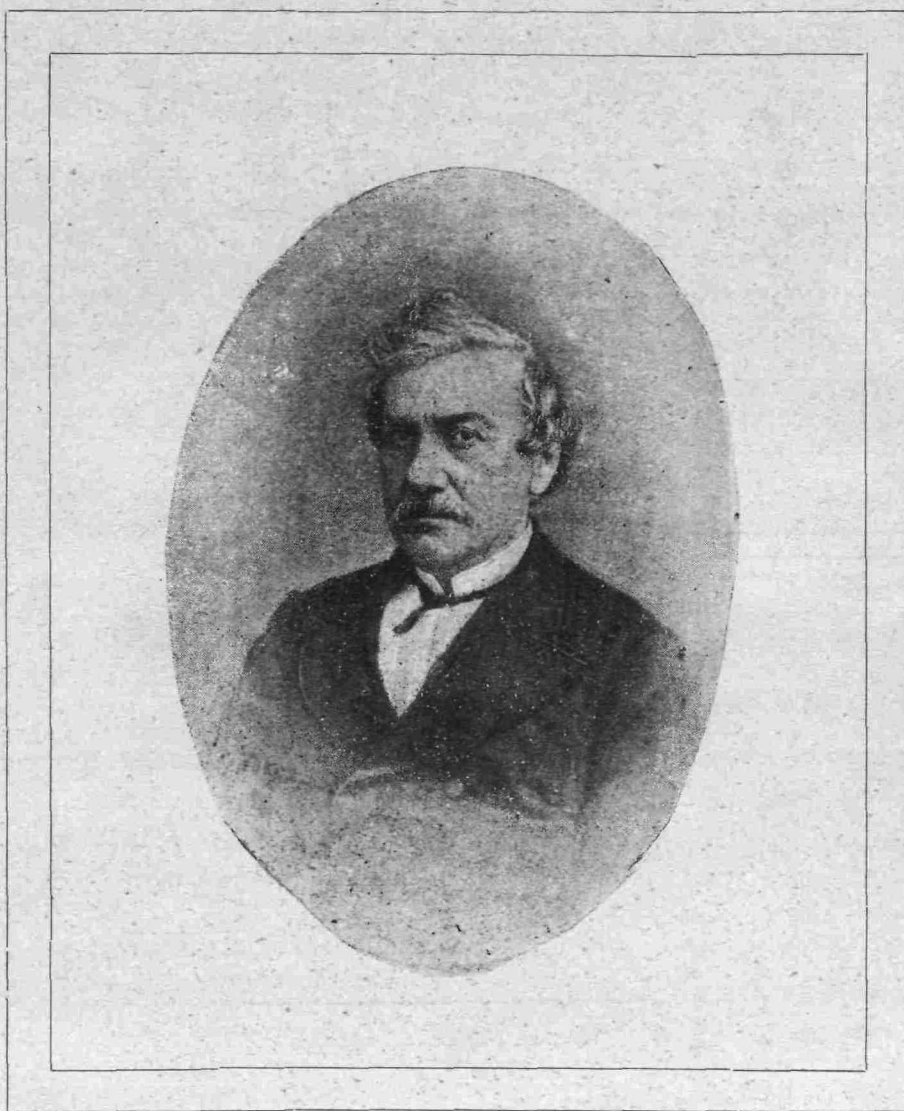
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. 8. — Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χάρτου λ. 30.
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20 — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΜΑΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΓΓΓΛΕΣΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'.-ΤΟΜΟΣ Β'.-ΑΡ. 34

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

(Ὁ ἀποθανὼν ἱστορικός τῆς Ἑλλάδος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ: Ἀφιερῶνται τῇ ἡγεμονίδι Σοφίᾳ: Περί τοῦ οἴκου τῶν Χοενζόλλερν (ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τοῦ νῦν) ὑπὸ Ν. Γ. Φιλιππίδου. — Χλόη (ποίημα) ὑπὸ Δ. Ι. Μάργαρη. — Πρεσβύτου λεύκωμα: Ἐπιστολὴ ὑπὸ Δ. Πασπαλλῆ. Ἡ ἑθνικὴ προσευχὴ ἀνέκδοτον ποίημα τοῦ Regaldi, ἐλευθέρᾳ μετάφρασις ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου. — Ἀλφὼν σου Δωδέ: Νουμάς Ρουμestάν (μυθιστορία συνέχεια) μετάφρασις ὑπὸ Γ. Σκαλιέρη. — Κ. Παπαρρηγόπουλος. — Φ. Γρηγορόδιος. — Ἰδέαι καὶ ἐντυπώσεις. — Τὸ νέον ἔργον τῆς Κάρμεν Σύλβας — Ἐκθεσις ὕδατογραφῶν Γιαλλινᾶ. — Καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις Κυριῶν. — Νεώτερα: Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικά. — Ἑλληνικὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα. — Δημοσιεύματα. — Παιδαγωγεῖον Β. Βουλγάρεως. — Στιγμαὶ τέρψεως. — Γράμματα. — Γνωστοποιήσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος (ὁ ἀποθανὼν ἱστορικός τῆς Ἑλλάδος). — Φερδινάνδος Γρηγορόδιος (ὁ ἐν Μονάχῳ ἀποθανὼν ἱστοριογράφος. — Ὁ ἀρχαιότατος οἰκογενειακὸς πύργος τῶν Χοενζόλλερν. — Ἡ δόκιμος: Καλλιτεχνία. Ἀντίγραφον τῆς εἰκόνος τοῦ ζωγράφου G. Gormedius.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΩΝ ΧΟΕΝΖΟΛΛΕΡΝ (ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΝΥΝ)

Παραγωγή του ονόματος αυτού.

ΧΟΕΝΖΟΛΛΕΡΝ ὠνομάσθη οὐ μόνον ὁ οἶκος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ ἄκρῃ τῆς Γερμανίας κειμένη μικρὰ τῆς ἄνω Σουαβίας χώρα, ἧς τὰ μέλη αὐτοῦ πρὸ αἰῶνων ἤρχον, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑψηλοῦ (866 μ.) βράχου, ὅστις εἰς ἀπόστασιν 4 μὲν περίπου ὥρων τῆς Βυρτεμβεργικῆς πόλεως Τυβίγγης, ἡμισείας δὲ μόνον ὥρας τῆς Χοενζόλλερικῆς πολίχνης Χέχιγγεν ὡς πελώριος τις γίγας ὑψοῦται· διότι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τούτου ἰδρῦθη ὁ ἀρχαιοτάτος οἰκογενειακὸς τῶν Χοενζόλλερν πύργος, περὶ οὗ οἱ Σουαβοὶ χωρικοὶ διηγοῦνται παλαιούς καὶ ἀξιοπεριέργους μύθους, ἀναφερομένους εἰς τὸν περιφανῆ οἶκον, οὗτινος ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς.

Ὁ πύργος οὗτος, οὗτινος πιστὴν εἰκόνα δημοσιεύει σήμερον τὸ Ἀττικὸν Μοσεῖον, ἐν μέσῳ ὄχυρωτάτου φρουρίου ὑπερφηφῶς ἰστάμενος ἀνκιδομηθῆ μεγαλοπρεπῶς τῷ 1850 ἐπὶ τῶν εἰρηπῶν τοῦ παλαιοῦ πύργου καὶ φρουρίου κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον καὶ ρυθμὸν τοῦ ἰδ' αἰῶνος κοινῇ διαπάνη τῶν τριῶν οἰκῶν τῶν Χοενζόλλερν — 1) τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Πρωσσίας, 2) τοῦ ἡγεμονικοῦ οἴκου Χοενζόλλερν-Σιγμαρίγγεν καὶ 3) τοῦ ἡγεμονικοῦ οἴκου Χοενζόλλερν-Χέχιγγεν (α).

Ἀπὸ τῶν ἐπάλλεξιν τοῦ φρουρίου ἡ ἀποψὶς εἶνε γοητευτικώτατη καὶ πανοραματικῆ· διότι δύναται τις ἐντεῦθεν νὰ παρακολουθῇ τὸν Μέλανον Δρυμὸν εἰς μεγίστην ἀπόστασιν καὶ τὸν ποταμὸν Νέκκαρ ἐλισσόμενον ὀρειοειδῶς διὰ δασῶν, λιμνῶν, ἀμπελώνων καὶ κωμῶν τῆς Σουαβίας, περιβεβλημένων ὑπὸ τῶν διαφορῶν κλάδων τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν αἰθουσῶν τοῦ κολοσσαίου τούτου μεγάρου τέρπεται τις ὁρῶν τὰς προσωπογραφίας πάντων τῶν κομητῶν καὶ ἡγεμόνων Χοενζόλλερν ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἧτοι τὸ μέγα στέλεχος τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τοῦ περικλεοῦς Χοενζόλλερικοῦ οἴκου μετὰ τῶν πολλῶν καὶ

διαφορῶν κλώνων αὐτοῦ, θυμασίως καὶ καθ' ἱστορικὴν ἀκριβείαν ἐξωγραφημένας ὑπὸ χρωστῆρος δεξιωτάτου (β).

Μυθικὴ καταγωγὴ αὐτοῦ.

Ἡ ἀρχαιότης τοῦ ὄσφ ἀρχαίου, τόσφ εὐθαλοῦς καὶ ἐνδοξοῦ οἴκου τῶν Χοενζόλλερν, ὃν ὄλως ἀπίθανοι μυθικαὶ παραδόσεις συνδέουσι μετὰ τοῦ γοτθολομβαρδικοῦ οἴκου Colalto, ὡς καὶ μετὰ τῆς παλαιᾶς ρωμαϊκῆς γενεᾶς τῶν πατρικίων Colonas, ἀνάγεται κατὰ τινα λιαν πιθανὴν παράδοσιν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ὀγδόου μ. Χ. αἰῶνος. Κατὰ τὴν παράδοσιν δὲ ταύτην ὁ ἀρχαιοτάτος τῶν προγόνων τῶν Χοενζόλλερν τυγχάνει ὁ περικλεὴς Σουαβὸς κόμης Θάσσιλος (Thassilo), ὅστις ἀκμάσας περὶ τὰ 800 μ. Χ. ἔκτισε πρῶτος τὸν ἱστορικὸν οἰκογενειακὸν πύργον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τεραστίου βράχου Zollern ἢ Hohenzollern.

Οὗτω δὲ ὁ μεγαλάνυμος οὗτος βράχος ἐχρησίμευσεν ὡς λίκνον τοῦ ὀμανύμου ἰσχυροτάτου καὶ μεγαλοπραγμονεστάτου τῆς οἰκουμένης ἡγεμονικοῦ οἴκου, ὅστις τὴν βαρβαρικήν μὲν ἀλλ' ἀδιάκοπον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως του ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ ἀνύψωσιν ὀφείλει πρῶτιστά καὶ κυριώτατα εἰς τὴν ἀκράδαντον αὐτοῦ πίστιν εἰς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν. Τὸ «Nihil sine Deo» ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν τὸ συμβολικὸν ρητὸν τοῦ ἀρχαίου οἰκοσήμεου τῶν Χοενζόλλερν, ὃν οἱ ἀπόγονοι διὰ τῆς ἀκταπονήτου φιλοπονίας, τῆς εἰλικρινείας, τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς νόμους τοῦ γερμανικοῦ κράτους καὶ τῆς ὀλοφύχου ἀφοσιώσεως εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ κατώρθωσαν νὰ ἐκπληρώσωσι κατὰ γράμμα τὸ σύνθημα τῶν προγόνων αὐτῶν ἐξαπλωθέντες ἀπὸ τοῦ ρηθέντος ὀρεινοῦ τῆς Σουαβίας βράχου μέχρι τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης (vom Fels zum meer!)

Ἱστορικὴ καταγωγὴ αὐτοῦ καὶ πρῶτοι κόμητες.

Κατ' αὐστηρὰς δ' ὁμως ἱστορικὰς πηγὰς καὶ μαρτυρίας πρῶτοι πάντων μετὰ

(β) Ἐν τοῖς περιπετόροις τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου τούτου πύργου, ὃν τρεῖς κατὰ τὴν ἐν Γερμανίᾳ διατριβὴν μου ἐπισκεφθεὶς ἐπιμελῶς περιεγράψθην, ὑπάρχουσι καὶ δύο ναοί, ὁ εἰς καθολικὸς, ὁ δ' ἕτερος προτεσταντικὸς· διότι, ὡς γνωστόν, ὁ μὲν αὐτοκρατορικὸς οἶκος τῆς Πρωσσίας ἀνῆκε εἰς τὴν Λουθηρανικὴν ἐκκλησίαν, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς οἶκος τοῦ Χοενζόλλερν-Σιγμαρίγγεν διέκειτο πιστὸς εἰς τὸν καθολικισμόν. Ἐν τῷ περιόλῳ δὲ τοῦ φρουρίου ἵσταται καὶ κολοσσαῖος, εἰς χαλκοῦ ἀνδρίας τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ Δ'.

τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος Zollern παρυσιαζόμενοι πρόγονοι καὶ ἀρχηγέται τοῦ οἴκου εἶνε οἱ κόμητες Βουρχάρδος καὶ Βέτζελ (Burchard und Wezel von Zollern zolre), οἵτινες τῷ 1061 ἐν τινι τῶν ἐμφυλίων ἀγῶνων, τῶν γενομένων κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀνηλικιότητος τοῦ αὐτοκράτορος Ἐρρίκου τοῦ Δ', ἔπασαν ἀνδρείως μαχόμενοι. Ὁ υἱὸς τοῦ Βέτζελ Ἀδελβέρτος κόμης τοῦ Zollern-Haigerloch ἰδρυσεν τῷ 1095 ἐν Ἀλπιρσβάχ ἐπὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ Μοναστήριον, ἐν ᾧ μετὰ τῆς εὐσεβοῦς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἴρμιντρούδης ἀπέθανε καὶ ἐτάφη.

Καὶ ἡ μὲν οἰκογένεια αὕτη τῶν κομητῶν τοῦ Zollern-Haigerloch ἐξηφανίσθη περὶ τὰ τέλη τοῦ 16' αἰῶνος. Ἡ συνείχεια ὁμως τοῦ ἀεθαλοῦς Χοενζόλλερικοῦ οἴκου διετηρήθη διὰ τῶν υἱῶν καὶ διαδόχων τοῦ ἐτέρου ἀδελφοῦ Βουρχάρδου, οὗτινος ὁ υἱὸς Βουρχάρδος Β' — συγγενῆς τοῦ δουκὸς τῆς Σουαβίας Φρειδερίκου τοῦ Στάουφερ — κατέλιπε τέσσαρας υἱούς, τὸν Βουρχάρδον τὸν Ἐγινον, τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν Γοδεφρείδον. Τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐθεμελίωσε τὸν οἶκον τῶν κομητῶν Hohenberg, ὅστις ἐξηφανίσθη παντελῶς τῷ 1486· ὁ δὲ τρίτος υἱὸς κόμης Φρειδερίκος Α', ὁ συνοδεύσας τὸν αὐτοκράτορα Ἐρρίκον τὸν Ε' εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκληρονόμησε τὸν οἰκογενειακὸν πύργον Zollern. Ἀποθανὼν δὲ τῷ 1115 κατέλιπε διάδοχον τὸν υἱόν του Φρειδερίκον Β' καὶ τοῦτον δὲ τελευτήσαντα τῷ 1139 διεδέξατο ὁ κόμης Φρειδερίκος Γ', ὅστις ἐπιστήθιος φίλος τοῦ τε περικλεεστάτου αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Α' τοῦ Βαρβαρόσσα καὶ τοῦ Ἐρρίκου ΣΤ' ὑπῆρξεν. Ὁ Φρειδερίκος Γ' νυμφεθεὶς τὴν κόμισσαν Σοφίαν Raaps, θυγατέρα καὶ κληρονόμον τοῦ κόμητος τῶν πύργων τῆς Νυρεμβέργης Κορράδου Β' ἔλαθε τῷ 1191 ὡς κληρονόμιαν τὴν κομητιάν τῆς Νυρεμβέργης. Ἀποθανὼν δὲ τῷ 1201, ἐτάφη ὡς καὶ πολλοὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Heilsbronn. Τούτου οἱ δύο υἱοὶ Φρειδερίκος Δ' καὶ Κορράδος Γ' κυβερνήσαντες κατ' ἀρχὰς ὁμοῦ τὰς δύο χώρας ἐχωρίσθησαν βραδύτερον θεμελιώσαντες τῷ 1227 ὁ μὲν νεώτερος Κορράδος Γ' τὴν φραγκικὴν κληθεῖσαν γενεαλογικὴν γραμμὴν (Fraenkische Linie), εἰς τὴν ἀνήκει ὁ εὐθαλής βασιλικὸς οἶκος τῆς Πρωσσίας, ὁ δὲ πρεσβύτερος Φρειδερίκος εἰς τὴν σουαβικὴν λεγομένην γενεαλογικὴν γραμμὴν (Schwäbische Linie), ἐξ ἧς προέκυψαν βραδύτερον οἱ δύο ἡγεμονικοὶ οἱ κοὶ τῶν Χοενζόλλερν θεμελιωθέντες ὑπὸ

¹ Ἡ μεγαλάνυμος αὕτη χώρα, — ἧτις μέχρι τοῦ 1623 ἦτον ἀπλῆ κομητιά, ἀπὸ δὲ τοῦ 1623 μέχρι τοῦ 1849 ἡγεμονία ἀνεξάρτητος καὶ κληρονομικὴ — περικυλωμένη ὑπὸ τοῦ βασιλείου τῆς Βυρτεμβέργης καὶ τοῦ μεγάλου δουκάτου τοῦ Βάδεν περιέχει 1142 τετραγ. Κ. Μ. καὶ διατελεῖ ἀπὸ τῆς 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1849 ὑπὸ τὴν ἄμεσον κυριαρχίαν τῆς Πρωσσίας ἀποτελοῦσα ἐν τῶν διαμερισμάτων αὐτῆς ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν ὄνομα Χοενζόλλερν.

(α) Ὁ οἶκος οὗτος ἐξέλιπε παντελῶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου ἄρρενος αὐτοῦ μέλους, τοῦ ἡγεμόνος Φρειδερίκου-Γουλιέλμου-Κωνσταντίνου ἀποθνήσκοντος τῇ 3ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 1869.

των δύο του Καρόλου Α' υιών, ἦτοι του Καρόλου Β'. θεμελιωτοῦ του ἀιθαλοῦς ἡγεμονικοῦ οἴκου Hohenzollern-Sigmaringen (α) και του Eitelfriedrich, θεμελιωτοῦ του πρό μικροῦ, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ σημειώσει εἶπομεν, ἐκλιπόντος ἡγεμονικοῦ οἴκου Hohenzollern Hechingen.

Και περί μὲν του σουαβικοῦ οἰκογενειακοῦ κλάδου, οὔτινος γόνος εἶνε και ὁ βασιλεὺς τῆς Ρωμανίας Κάρολος, θά γράψωμεν τὰ εἰκότα ἐν προσεχεί τινι του Ἀττικου Μουσειου τεύχει. περί δὲ του ἑτέρου κρίνομεν ἀναγκαῖον να σημειώσωμεν νῦν τὰ δεοντα τοσοῦτω μᾶλλον, ὅτω πολλές ἀνακριβεῖς και πολλά τὰ ἐσφαλιμένα ἀνεγνωμεν περί αὐτοῦ πρό τινος χρόνου οὐ μόνον ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ τύπῳ, ἀλλὰ και ἐν ταῖς Γαλλικαῖς ἐφημερίσι (β). Τοιαύτη δὲ και τοσαύτη εἶνε ἡ ἐπιπολαιότης και ἡ ἀμάθεια των ἡμετέρων, ὥστε και ἐν οὐτῇ τῇ σπουδαιότερᾳ των παρ' ἡμῖν ἐφημερίδων Μακεδῶν τις δὲν εἰδίστασε

(α) Ὁ ἐκ του σουαβικοῦ κλάδου ἡγεμονικὸς οἶκος, ὅστις ἔδραν αὐτοῦ ἔχων τὸ Σιγμαρίγγεν ἡγεμόνευε μέχρι του 1849 τῆς Χοενζολλερικῆς χώρας, χάριν τῆς ὑπὸ ἐν και τὸ αὐτὸ σκῆπτρον ἐνώσεως ἀπάσης τῆς Γερμανίας παρεχώρησε τὰ κυριαρχικὰ αὐτοῦ δικαιώματα εἰς τὸ στέμμα των βασιλέων τῆς Πρωσίας, διατηρήσας μόνον κατὰ τύπος προνόμια τινὰ και τοὺς κυριαρχικοὺς τίτλους του. Του οἴκου δὲ τούτου ἀρχηγὸς και ἐπὶ φιλοῦ ὀνόματι μόνον ἡγεμὼν του Χοενζόλλερν τυγχάνει νῦν ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς του Βασιλέως τῆς Ρωμανίας Καρόλου Λεοπόλδος, ὅστις ἐκλεγείν τῷ 1870 βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ του Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ὡς γνωστὸν βεβαίως τοῖς ἀναγνώσταῖς του Ἀττικου Μουσειου.

(β) Ἐκτενετιτάς πληροφορίας περί τε του στελέχους, των κλάδων και τῆς ἀνοψώσεως του Χοενζολλερικοῦ οἴκου δύνανται οἱ βυυλομενοι να εὕρωσιν ἐν τοῖς ἑξῆς γερμανικοῖς συγγράμμασι.

«Hohenzollernsche Forschungen» ἐκδ. ἐν Βερολίῳ τῷ 1847 εἰς 1 τομ. και «Monumenta Zollerana» ἐκδοθ. ὁμοίως ἐν Βερολίῳ ἀπὸ του 1852 μέχρι του 1866 εἰς 7 τόμους ὑπὸ Stillfried και Märcker. — Hohenzoll. Chronik ἐκδ. ἐν Σιγμαρίγγεν 1860 ὑπὸ Barth. — «Die Grafschaft Hohenzollern» ἐκδοθ. ἐν Στουτγάρτῃ τῷ 1873 ὑπὸ Cramer. ὡς και τὸ τελευταῖον περί του Χοενζολλερικοῦ οἴκου ἔργον του κ. Smid. — «Die Ahnherren des preussischen Koenigshauses» ἐκδ. ἐν Βερολίῳ τῷ 1854 και «Geschichte des preussischen Königshauses bis 1110» ἐκδοθ. ἐν Βερολίῳ τῷ 1861 ὑπὸ Riedel. — «Stammtafel des gesammthauses Hohenzollern» ἐκδ. ἐν Βερολίῳ τῷ 1879 ὑπὸ Stillfried. — «Die Hoenzollern und das deutsche Vaterland» ἐκδοθ. ἐν Μονάχῃ τῷ 1884 ὑπὸ Stillfried και Β. Kugler. — «Die aelteste Geschichte des gesammthauses der Koeniglichen und fürstlichen Hohenzollern» ἐκδοθ. ἐν Τυβίγγῃ τῷ 1884 ὑπὸ Schmid. — «Die Kurmark Brandenburg... vor Ausbruch des franz-Kriegs 1806» ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τῷ 1847 ὑπὸ Bassewits. — «Hohenzollernsche Kolonisationen». ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τῷ 1874 ὑπὸ Beheim=Ssoharsbach. — «Der brandenburgischpreussische Staatshaus-halt. ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ τῷ 1866 ὑπὸ Riedel.

να δημοσιεύσῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀμαρτήμασι και ὅτι ὁ μὲν οἶκος των βασιλέων τῆς Πρωσίας ἀνήκει εἰς τὸν σουηδικὸν κλάδον!!! ὁ δὲ οἶκος, ἐξ οὗ κατὰγεται ὁ βασιλεὺς τῆς Ρωμανίας, εἰς τὸν Φραγκονικόν!!! (Βλ. Ἐφημερίδα τῆς 17 Ὀκτωβρίου του 1889).

Φραγκονικὸς κλάδος.

Τὸν Κορράδον Γ', ἐν τῷ προσώπῳ του ὁποῖου ὁ φραγκονικὸς καλούμενος κλάδος ἠτύχησε ν' ἀποκτήσῃ ἡγέτην διακεκριμένον και ἀφωσιωμένον τῇ γερμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ, διεδέξατο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φρειδερίκος Γ' (1261—1297), ὅστις διαμεινας πάντοτε πιστὸς εἰς τὴν κραταιὰν αὐτοκρατορικὴν γενεάν των Στάουφερ ἐγένετο λίαν γνωστὸς κατὰ τὴν ἀπορασιτικὴν μάχην τῆς Μαρμφελδης, ἐν ἣ ἠρωϊκῶς ἀγωνισάμενος περιφανῶς διεκρίθη. Τὸν Φρειδερίκον ἀποθάνοντα διεδέξατο ὁ νεώτερος αὐτοῦ υἱὸς Φρειδερίκος ὁ Δ' (1297—1332), ὅστις εἰς μὲν τὴν κατὰ τῆς Ρώμης ἐκστρατείαν Ἐρρίκου του Ζ' ἠκολούθησε τὸν αὐτοκράτορα, τῷ δὲ 1314 ἐνωθεῖς μετὰ των Βυυαρῶν και νικήσας κατὰ τὴν μάχην του Mühldorf ὠνομάσθη ὑπὸ του μεγαλοψύχου Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας «Σωτὴρ του κράτους». Μετὰ τὸν θάνατον του Φρειδερίκου οἱ δύο αὐτοῦ υἱοὶ Ἰωάννης ὁ Β' (+1357) και Ἀλβρέχτος ὁ Ὠραῖος συνωμολόγησαν εἰρήνην τῷ 1347 μετὰ του Καρόλου Δ'. Τῷ 1363 ἀνέλαβε τὴν κομητιάν τῆς Νυρεμβέργης ὁ υἱὸς του Ἰωάννου Φρειδερίκος ὁ Ε' (1358—97) ὅστις λαθῶν ἐνεργὸν μέρος ὑπὲρ του αὐτοκράτορος Καρόλου του Δ' ἐτιμήθη παρ' αὐτοῦ διὰ του τίτλου πρίγκιπος του κράτους. Τὸν Φρειδερίκον παραιτηθέντα ἐν ἔτος πρὸ του θανάτου αὐτοῦ (+1328) διεδέξαντο οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Γ' ὅστις ἀποθνήσκων τῷ 1420 δὲν ἀπῆκε διάδοχον και Φρειδερίκος ὁ ΣΤ', ὃν ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας Σιγισμούνδος προχειρισθεὶς βασιλεὺς τῆς Γερμανίας διώρισε τὴν μὲν 7 Ἰουνίου του 1411 κυβερνήτην, τὴν δὲ 30 Ἀπριλίου του 1415 ἐλέκτορα του Βρανδεμβούργου (γ) διὰ τὴν μεγίστην συνδρομήν, τὴν ὀλοψύχον ἀροσίωσιν και τὴν ἀνεκτιμητὸν ὑπηρεσίαν, ἃς ὁ Φρειδερίκος και ὡς σύμβουλός του και ὡς στρατηγὸς εἶχε παρῆσθαι τῷ Σιγισμούνδῳ προηγουμένως εἰς πάντας τοὺς πολέμους, οὓς διεξήγαγεν (α). Οὕτω δὲ ὁ τῶν μικρῶν κόμησι των πύργων τῆς Νυρεμβέργης Φρειδερίκος ὁ ΣΤ' μετωνομάσθη νῦν Φρειδερίκος Α' ἐλέκτωρ του Βρανδεμβούργου.

(γ) Ὁ κόμης τῆς Νυρεμβέργης Φρειδερίκος ὁ ΣΤ' γνωστὸς ἰδίᾳ ὡς Φρειδερίκος Α' ἐλέκτωρ του Βρανδεμβούργου ἐγεννήθη τῷ 1372. Ἦ δ' ἐπίσημος ἀναγόμενος αὐτοῦ ὡς ἐλέκτορος ἐγένετο τῇ 18 Ἀπριλίου του 1417 ἐν Κωνσταντίᾳ (Konstanz). (α) Ὁ Φρειδερίκος οὗτος ἡγωνίστατο γενναίως και κατὰ των τούρκων τῷ 1396 ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νικοπόλεως.

Ἐκλέκτορες του Βρανδεμβούργου

Ὁ Φρειδερίκος Α'. γενόμενος ἀρχων τῆς Βρανδεμβουργικῆς μαρκίας ἐγένετο συγχρόνως και ἀρχηγέτης νέας εὐκλεεστάτης ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ περιόδου του Χοενζολλερικοῦ οἴκου (1) ἀφοῦ πολὺ εἰργάσθη, πολλὰ ὑπέστη και πολλὰς και ἀνυπεροβλήτους δυσχερείας ὑπερεπήδησεν, ἵνα προπαρασκευάσῃ τῷ τε οἴκῳ αὐτοῦ και τῇ πατρίδι πανένδοξον μέλλον.

Τὸν Φρειδερίκον Α' ἀποθάνοντα τῷ 1440, διεδέξατο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φρειδερίκος ὁ Β' (1440-70), ὅστις ἱκανῶς χώρας και πόλεις και μάλιστα τὸ Βερολίνον ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του καθυποτάξας συμπεριέλαβεν.

Τὸν Φρειδερίκον Β' διεδέξατο ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλβρέχτος Ἀχιλλεὺς (1470-1486), ἐπὶ των ἡμερῶν του ὁποῖου αἱ φραγκονικαὶ κτήσεις ἐχωρίσθησαν τῆς μαρκίας του Βρανδεμβούργου.

Τὸν Ἀλβρέχτον Ἀχιλλεῖα διεδέξατο ὁ πρεσβύτερος των υἱῶν του Ἰωάννης Κίριων (1486-99).

Καὶ τοῦτον πάλιν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωακείμ Α' (1499-1535), ὅστις ὑπῆρξεν εἰς των σπουδαιότερων ἀντιπάλων τῆς Μεταρρυθμίσεως. Οὗτος ἴδρυσεν τῷ 1506 τὸ Πανεπιστήμιον τῆς πρὸ των Ὀδερων Φραγκφούρτης και τῷ 1516 τὸ ἀνώτατον δικαστήριον (Ἄρειον Πάγον) του Βερολίνου.

Οἱ δύο αὐτοῦ υἱοὶ (1535-1571) ὁ ἐκλέκτωρ Ἰωακείμ Β' και ὁ Ἰωάννης παρεδέξαντο τῷ 1539 τὴν προτεσταντικὴν ὁμολογίαν γενόμενοι Λουθηρανοί. Ἐν τούτοις ὁ Ἰωακείμ ἠκολούθησε λίαν ἐπιφυλακτικὴν πολιτικὴν κατὰ του Σμαλκαλδικὸν πόλεμον. Μόνον δὲ μετὰ τὴν εἰρήνην τῆς Αὐγούστης (1555) ἐκνήρυσθη προσητάτης τῆς Μεταρρυθμίσεως, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας και σύνοδον ἐν Βερολίῳ συνεκάλεσεν.

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης Γεώργιος (1571—1598) συνήνωσε πάλιν ὅλον τὸ Βρανδεμβούργον.

Τούτου δὲ ὁ ἐκ του πρώτου γάμου υἱὸς Ἰωακείμ Φρειδερίκος (1598-1608) παρεχώρησε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ Χριστιανῷ και Ἰωακείμ τῷ 1603 τὰς Φραγκονικὰς Χοενζολλερικὰς κτήσεις και προητοίμασε τὴν ἔνωσιν των τῶν τῶν δουκάτων τῆς Πρωσίας μετὰ του Βρανδεμβούργου.

Ὁ δὲ ἐπᾶξιος διάδοχος αὐτοῦ Σιγισμούνδος (1608—1619) νυμφευθεὶς τὴν πρεσβυτέραν των θυγατέρων του δουκὸς τῆς Πρωσίας Ἀλβρέχτου Φρειδερίκου ἐγένετο τῷ 1618 και δούξ τῆς Πρωσίας.

Τὸν Σιγισμούνδον διεδέξατο ὁ Γεώργιος Γουλιέλμος (1619-40), ἀφ' οὗ εἰς ἀξιοσημείωτον ἀδυναμίαν και φοβερὴν κατὰπτωσιν περιήλθε τὸ Βρανδεμβούργον, διότι

(1) Ἐκ του βρανδεμβουργικοῦ μεγάλου κλάδου ἀνεβλάστησαν ἐν τῷ μεταξὺ και οἱ μικρότεροι κλάδοι των Ansbach, Baireuth και Schwedt, οἵτινες ὁμοῦς ἐξηφανίσθησαν παντελῶς.

κατὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον σουηδικῶς καὶ αὐτοκρατορικῶς στρατεύματα ἀλληλοδιαδόχως ἐπιδραμόντα τὴν χώραν ἐλεηλάτησαν καὶ διέφθειραν αὐτήν.

Ὁ υἱὸς ὅμως καὶ διάδοχος αὐτοῦ Φρειδερίκος Γουλιέλμος, ὁ μέγας ἐκλέκτωρ συνήθως ἐπιλεγόμενος, ἀναγορευθεὶς ἄρχων τῆ 19 Δεκεμβρίου τοῦ 1640 κατώρθωσε διὰ τε τῆς πολεμικῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ περινοίας καὶ ἰκανότητος οὐ μόνον τὰς ἤδη χωρισθείσας χώρας τοῦ κράτους νὰ ἐνώσῃ, ἀλλὰ καὶ νέας εἰς αὐτὸ νὰ προσθήσῃ. Ἀπὸ τοῦ περιφανοῦς δὲ τούτου ἐκλέκτορος, ὅστις ἦτο προωρισμένος νὰ πατάξῃ τὴν ἀναρχίαν τῆς πατρίδος του καὶ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα καὶ ἐλευθερίαν, ἄρχεται κυρίως ἡ ἱστορία τοῦ Πρωσσοῦ κράτους. (α)

Τὸν μέγαν ἐκλέκτορα ἀποθάνοντα τῆ 9 Μαΐου τοῦ 1688, διεδέξατο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φρειδερίκος δ' Γ'. ὅστις ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος ἐκλέκτωρ τοῦ Βρανδεμβούργου καὶ ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πρωσίας. (α)

Βασιλεῖς τῆς Πρωσίας.

Ὁ τέως ἐκλέκτωρ Φρειδερίκος Γ'. ἐπιθέσας μόνος τῆ 6]18 Ἰανουαρίου τοῦ 1701 ἐν Καινιγσβέργῃ τὸ βασιλικὸν στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐκυβέρνησε τοῦ λοιποῦ μέχρι τῆς τελευταίας του ὡς Φρειδερίκος Α' βασιλεὺς τῆς Πρωσίας. Οὗτος ἦτο μὲν σφόδρα μάταιος καὶ ἐστερεῖτο βεβαίως μεγαλοφυίας, ἀλλ' ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν φιλόμουσος καὶ φιλόκλος ἐξωραίσας τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ διὰ πολλῶν καλλιτεχνικῶν μνημείων καὶ ἰδρύσας τῷ μὲν 1694 τὸ ἐν Χάλλῃ πανεπιστήμιον, τῷ δὲ 1699 τὴν Ἀκαδημίαν τῶν τεχνῶν καὶ τῷ 1700 τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ἐ Βερολίνῳ.

Τὸν Φρειδερίκον Α' ἀποθάνοντα τῆ 13]25 Φεβρουαρίου τοῦ 1713, διεδέξατο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φρειδερίκος Γουλιέλμος Α'. (β) ὅστις εἰ καὶ ὑπῆρξε σκαιός, βίαιος καὶ ἰδιότροπος, ἐστερεῖτο δὲ καὶ παιδείας, ἀπεδείχθη ὅμως ἐμπειρότατος τῶν πολεμικῶν πραγμάτων, πρὸς δὲ σώφρων, ἐνάρετος καὶ λίαν συνετός· ἐπὶ τῶν πρώτων δὲ ἡμερῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Utrecht (11 Ἀπριλίου τοῦ 1713) ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως ἡ Πρωσία ὡς βασιλεῖον ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων.

Τὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον Α' τελευταῖον τῆ 31 Μαΐου τοῦ 1740 διεδέξατο ὁ μεγάλθυμος, συνετώτατος καὶ μεγαλεπήβολος

(α) Ὁ μέγας ἐκλέκτωρ γεννηθεὶς τῆ 16 Φεβρουαρίου τοῦ 1620 ἐνυμφεῦθη τῷ 1646 τὴν ἐνάρετον καὶ ὠραίαν πριγκίπισσάν τῆς Ὁρανίας Λουίζαν, ἣτις ὑπῆρξε μία τῶν διακεκριμένων ἡγεμονίδων τῆς Γερμανίας.

(α) Ὁ Φρειδερίκος Α' γεννηθεὶς τῆ 11 Ἰουλίου τοῦ 1657 ἐνυμφεῦθη τῷ 1684 τὴν πριγκ. τοῦ Ἀνωβέρου Σοφίαν Καρλότταν, ἣτις ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν φιλόμουσος, προστατεύσασα τοὺς λόγιους καὶ ὑποστηρίξασα σπουδαίως τὴν διδασίαν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς καλλιτεχνίας ἐν Γερμανίᾳ.

(β) Οὗτος ἐγεννήθη τῆ 25 Αὐγούστου 1688.

αὐτοῦ υἱὸς Φρειδερίκος Β'. ὁ Μέγας (γ), ὅστις καὶ ὡς φιλόσοφος, καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς πολιτικὸς καὶ ὡς νικηφόρος στρατηλάτης διέπραξεν εὐρύνας τὸ κράτος οὐσιωδῶς καὶ ἀνυψώσας αὐτὸ εἰς ἐπίζηλον θέσιν μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Τὸν Μέγαν Φρειδερίκον, οὐ τὴν προσριλῆ μνήμην δικαίως τιμᾷ καὶ γεραίρει το γερμανικὸν ἔθνος, ἐκμετρήσαντα τὸ ζῆν τῆ 5]17 Αὐγούστου τοῦ 1786 διεδέξατο ὁ ἀνίκανος αὐτοῦ ἀνεψιὸς Φρειδερίκος Γουλιέλμος Β'. (α), οὗτινος ὁ βίος ὑπῆρξε λίαν ἰδιότροπος καὶ σκανδαλώδης.

Τούτον δὲ ἀποθάνοντα τῷ 4]16 Νοεμβρίου τοῦ 1797 διεδέξατο ὁ ἀγχιθὸς καὶ ἐνάρετος υἱὸς αὐτοῦ Φρειδερίκος Γουλιέλμος Γ'. (β), ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῦο δεινοπαθήματα πολλὰ, ὡς γνωστὸν, ὑπέστη ἡ Πρωσία, ἐδόθη ὅμως μεγάλη ὄθησις εἰς τὴν ἐν γένει τοῦ κράτους ἐκπαίδευσιν καὶ ἰδρύθη τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου (1810), ὡς καὶ τὸ τῆς Βόννης.

Τὸν πολυπαθῆ Φρειδερίκον Γουλιέλμον Γ'. τελευταῖον τῆ 26]7 Ἰουνίου τοῦ 1840 διεδέξατο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φρειδερίκος Γουλιέλμος Δ', δεσποτικὸς μὲν ἀλλὰ καὶ χρηστός, λόγιος καὶ φιλόμουσος. (γ) Ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἀνωκοδομήθη μεγαλοπρεπῶς ὁ ἀρχαῖος πύργος τῶν Χοενζόλλερν.

Τὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον Α' ἀποθάνοντα τῆ 21]1 Ἰανουαρίου τοῦ 1861 διεδέξατο ὁ νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Γουλιέλμος ὁ Α'. (δ) ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἑβδομὸς βασιλεὺς τῆς Πρωσίας καὶ ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.

Οὕτω δὲ οἱ κατ' ἀρχὰς μικροὶ κόμητες τῆς ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ Γερμανίᾳ μικρᾶς καὶ ὀρεινῆς χώρας Χοενζόλλερν ἐγένοντο μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ κομητες τῆς Νυρεμβέργης, εἶτα δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐκλέκτορες τοῦ ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Γερμανίᾳ Βρανδεμβούργου περιβληθέντες μετὰ ταῦτα τῷ μὲν 1701 τὴν βασιλικὴν τῆς Πρωσίας πορφύραν, τῷ δὲ 1871 καὶ

(γ) Ὁ Μέγας Φρειδερίκος, οὗτινος μήτηρ ὑπῆρξεν ἡ ὠραία, λαγία καὶ ἐνάρετος Σοφία Δωροθέα, ἐγεννήθη τῷ 24 Ἰανουαρίου τοῦ 1712 ἐν Βερολίνῳ.

(α) Οὗτος ἐγεννήθη τῆ 13]25 7ῆρου τοῦ 1744.

(β) Ὁ Φρειδερίκος Ἰουλιέλμος Γ' γεν. τῆ 3 Αὐγούστου τοῦ 1770 ἐνυμφεῦθη τῷ 1793 τὴν θυγατέρα τοῦ δουκὸς τοῦ Μεκλεμβουργ-Στρέλιτς Λουίζαν, ἣτις ὑπῆρξε πρότυπον ἀρωσιωμένης συζύγου, φιλοστοργατῆς μητρὸς καὶ πατριωτικωτάτης βασιλίσσης. Ἡ πολυπαθὴς καὶ μεγαλόψυχος μήτηρ τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου Δ', τοῦ Γουλιέλμου Α' καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας, συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Νικολάου, ἀπέθανε τῷ 1810.

(γ) Ἐγεννήθη τῆ 3]15 Ὀκτωβρίου τοῦ 1795 καὶ ἐνυμφεῦθη τῷ 1823 τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Βυαρίας Μαξιμιλιανῷ Α' Ἐλισάβετ, ἣτις προσήλθεν ἀπὸ τῆς δυτικῆς εἰς τὴν εὐαγ. ἐκκλησίαν.

(δ) Ὁ Γουλιέλμος Α' ἐγεννήθη τῆ 10]12 Μαρτίου τοῦ 1797, ἐνυμφεῦθη δὲ τῆ 30]11 Ἰουνίου τοῦ 1829 τὴν Αὐγούστην πριγκίπισσάν τοῦ Σάξεν-Βαϊμαρ, μεθ' ἧς ἐγέννησε τὸν διάδοχον Φρειδερίκον καὶ τὴν Λουίζαν, τὴν νῦν Μεγάλην δούκισσάν τοῦ Βάδεν.

τὸ πανένδοξον τῆς νεας Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας στέμμα.

Βασιλεῖς τῆς Πρωσίας καὶ Αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας

Ὁ Γουλιέλμος Α' ὡς βασιλεὺς στεφθεὶς μετ' ἐκτάκτου λαμπρότητος τῆ 6]18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1861 ἐν Καινιγσβέργῃ, ἐνθα εἶχε στεφθῆ καὶ ὁ Α'. Φρειδερίκος, ἀνηγορεύθη προτάσει μὲν τοῦ βασιλέως τῆς βαυαρίας Λουδοβίκου Β', ὀμοθύμῳ δ' ἐγκρίσει πάντων τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας, ὡς καὶ σύμπαντος τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ νικηφόρος τῆ 6]18 Ἰανουαρίου τοῦ 1871 ἐν Βερσαλλίαις τῆς Γαλλίας αὐτοκράτωρ τῶν Γερμανῶν. Ἐπὶ τούτου δὲ ἡ Γερμανία ἀνήλθεν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς δόξης καὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς σημείον.

Τὸν ὑπὸ τὸ κραταῖον αὐτοῦ αὐτοκρατορικὸν σκήπτρον πάντα τὰ γερμανικὰ κράτη ἐνώσαντα καὶ κλείσαντα δαφνοστεφῆ Γουλιέλμον τὸν Α' ἐκμετρήσαντα τὸ ζῆν τῆ 9]21 Μαρτίου τοῦ 1888, διεδέξατο ὁ κλεινὸς καὶ ἐπίσης δαφνοστεφῆς υἱὸς αὐτοῦ (ε) Φρειδερίκος δ' Γ'. ὅστις καὶ λαοφιλῆς κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ὠνομάσθη. Τὴν δ' ἐπὶ τὸν θρόνον ἄνοδον καὶ τὴν πρὸς τὸν Γερμανικὸν λαὸν σπουδαιοτάτην αὐτοῦ προκήρυξιν πάντες πάνταχοῦ τῆς Εὐρώπης ὡς ἐγγύησιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης ἐχικίρησαν γηθοσύνως, ἀλλ' ἀτυχῶς καὶ μετὰ τινος ὑπομυχίου ὀδύνης ἐνεκα τῆς κατατροχούσης αὐτὸν ὀδυνῆρας καὶ βροτολοιγίου νόσου, ἣτις ἐπιταθεῖσα μοιραίως προέπεμψε τὸν πολὺκλαυστον αὐτοκράτορα μετὰ τρίμηνον μόνον κυριαρχίαν εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων του.

Τὸν Φρειδερίκον Γ'. ἀποθάνοντα τῆ 3]15 Ἰουνίου τοῦ 1888 διεδέξατο ὁ νῦν εὐκλεῶς ἀνάστων Γουλιέλμος ὁ Β'. (ς)

(ε) Ὁ Φρειδερίκος Γ' ἐγεννήθη τῆ 6]18 8ῆρου τοῦ 1831, ἐνυμφεῦθη δὲ τῆ 1]13 Ἰανουαρίου τοῦ 1858 τὴν θυγατέρα τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίαν μεθ' ἧς ἐγέννησε 4 υἱοὺς καὶ 4 θυγατέρας· τὸν νῦν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμον, τὴν Καρλότταν γεν. τῆ 12]26 Ἰουλίου 1860, νυμφευθεῖσαν τῆ 1]18 Φεβρουαρίου 1878 τὸν πριγκ. Σάξ Μαϊνγγεν, τὸν Ἐρρίκον γενν. τῆ 2]16 Αὐγούστου 1862, τὴν Βικτωρίαν γενν. τὴν 2]19 Ἀπριλίου 1866 καὶ νυμφευθεῖσαν τῷ 1890 τὸν πριγκίπα τοῦ Σχαμβούργ-Δίππε, τὴν Σοφίαν γενν. τῆ 2]14 Ἰουνίου 1870 καὶ νυμφευθεῖσαν τῆ 15]27 Ὀκτωβρίου 1889 τὸν διάδοχον τοῦ Ἑλλ. θρόνου Κωνσταντίνου, τὴν Μαργαρίταν γενν. τῆ 10]22 Ἀπριλίου 1872, τὸν Σιγισμούνδον (γενν. τῷ 1864 καὶ ἀποθ. τῷ 1866) καὶ τὸν Βάλδεμαρ (γεν. τῷ 1862 καὶ ἀποθ. τῷ 1879).

(ς) Ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ὁ Β' γεννηθεὶς τῆ 15]27 Ἰανουαρίου 1859 ἐν Βερολίνῳ ἐνυμφεῦθη τῆ 15]27 Φεβρουαρίου τοῦ 1881 τὴν Αὐγούστην Βικτωρίαν θυγατέρα τοῦ δουκὸς Σλέσβιχ-Ὀλστειν (γεν. τῆ 10]22 Ὀκτωβρίου 1858), μεθ' ἧς ἐγέννησε 5 τέκνα τὸν νῦν διάδοχον τοῦ θρόνου Γουλιέλμον γεννηθ. τῆ 24]6 Μαΐου 1882, τὸν Αἰτέλ Φρειδερίκον (γενν. τῆ 25]7 Ἰουλίου 1883) τὸν Ἀδαλβέρτον (γεν. τῆ 2]14 Ἰουλίου 1884) τὸν Αὐγούστην Γουλιέλμον γεν. τῆ 17]29 Ἰαν. 1887, τὸν Ὀσκάρ γεν. 15]27 Ἰουλίου 1888 καὶ τὸν νεώτατον Γουλιέλμον γενν. τῷ 1890.

πρωτότοκος μὲν υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου, ἀδελφὸς δὲ τῆς προσφιλοῦς τῷ πανελληνίῳ καὶ χαριτοβούτου συζύγου τοῦ σεπτοῦ διαδόχου τοῦ Ἑλλ. Θρόνου Κωνσταντίνου Σοφίας, ἣς τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἅπας ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος μετὰ παλμῶν καρδίας χαιρετίζει σήμερον ὡς θεῖον προμῆνυμα τῆς θριαμβευτικῆς αὐτῆς εἰσόδου εἰς τὸν ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων ὁμῶνυμον αὐτῇ ναὸν τοῦ Ὑψίστου. Ἀθήνησι, τῇ 20 Ἀπριλίου 1891.

N. Γ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

ΧΛΟΗ

Σώπασε ἀιδόνι μὴν ξυνηΐσ' ἢ χλόη...
Γλυκὰ κοιμάται μες τῇ ροδοσίᾳ,
Ἄφρησε μίᾳ στιγμῇ τὸ μερλοῦ
Φεύγ' ἀπ' τῆ φουντωμένη λειμῶνιά.

Μελίσσα πᾶψε ἐνὸς τὸ βομβολοῦ,
Πέτα βουβῆ ἴσθ' ἔξάναντη θαφνιά
Καὶ κρίνο, γιασεμί, μερτιά, κ' ἄλῃ
Σκορπάτε μύσκο γίρω 'ς τὴν κουνιά.

Κοιμήσου Χλόη, 'ς τὰ γλυκὰ ὀειρά σου.
Θα ἰδῆς λαράκια, ρόδα, καὶ πλαγαίς
Κι' ἀπ' τῆ χαρὰ θεὸς νὰ σκιρτᾷ ἡ καρδιά σου.

Ρίγν' ἡ ῥοσιὰ σμαράγδια 'ς ταῖς βραγαίς
Κι' ὁ Ἔρωσ λαχταρεῖ τὴ μονιά σου
Κρυμμένος 'ς ταῖς ὀλόπικναις λυγαίς.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑ

Ἐν Κων/πόλει τῇ 15 Μαρτίου 1891.

Φίλτατε κ. Ν. Ἰγγλέση.

Ἐπάρχουσιν ἔτι παρ' ἡμῖν πρεσβύται ἀσθεσον ἀπο τῶν παιδικῶν αὐτῶν ἡμερῶν διατηρήσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, καὶ ταῦτα ἐν τῇ τύρῃ καὶ ταῖς μεριμναῖς τοῦ ἐμπορίου, τὸν ἔρωτα τοῦ καλοῦ καὶ τὴν πρὸς τὰς Μούσας καὶ Χάριτας λατρείαν ἣν προ ἡμῖσεως αἰῶνος ἐποτιζόντο ἄνευ πατάγου καὶ κρότου ἐν τοῖς λόφοις τοῦ Κουρούτσεμε ἢ ἐν τοῖς λειμῶσι τῆς χλωρᾶς Χάλκης ὑπὸ διδασκάλων ἀφανῶς μὲν καὶ ἀνεπιδείκτως δρώντων, ἀλλὰ διαπλασάντων γενεᾶς ἑλληνοπρεπεῖς καὶ χριστιανικᾶς τιμησάσας τὸ ἔθνος ἐν τε τοῖς γράμμασι καὶ ἐν τῇ ἐμπορίᾳ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ τοῦ βίου σταδιοδρομίᾳ.

Ἐν τοῖς πρεσβύταις τούτοις, οἵτινες πρόκεινται ἀγαστὰ καὶ ζηλωτὰ παραδείγματα τοῖς νεωτέροις, ὧν οἱ πλείστοι σήμερον παρασύρονται ὑπὸ τοῦ κρατουῦντος ρεύματος, καθ' ὃ ἡ διὰ τῆς ἀθανάτου ἡμῶν γλώσσης καὶ φιλολογίας καλλιέργεια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας ἐστὶ πρόσκομμα εἰς τὸν πρακτικὸν βίον καὶ ἡ οὕτως δὴ ἀποκαλουμένη πρακτικότης ἀπαιτεῖ τὸν περιορισμὸν τῶν ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν ὡς ὅλως ἀνωφελῶν καὶ ματαιῶν καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν δι' οὐκ οἰδόμεν τίνων ἄλλων, καταλέγεται καὶ ὁ

γηραιὸς ἡμῶν φίλος κ. Δημ. Πασπαλλῆς. Ἐν ταῖς ὥραις τῆς ἀνέσεως ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν ἀπέθασαύρισε ἐν λευκώματι πλοῦτον ποιημάτων, ἀποφθεγμάτων καὶ ἀνεκδότων, τῶν μὲν ἰδίων, τῶν δὲ διαπρεπῶν ἐν τῇ ποιήσει καὶ τοῖς γράμμασιν ἀνδρῶν καὶ ἀμενίζει ὁ γηραιὸς νὰ ἐντρυφᾷ ἐν τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν, ἀναπολῶν ἐν τῷ γήρᾳ τῆς νεανικᾶς ἡμέρας, καὶ ἐν τῇ ἀνακονίῳ αὐτῶν εἰς τοὺς φίλους. Ἔσχον τὴν εὐτυχῆ ιδέαν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ πλουσίου αὐτοῦ λευκώματος τέμαχιά τινα, ἅπερ μοι ἀπέστειλε συνοδούσας μετὰ τῆς ἐπομένης χαιρεστάτης ἀληθῶς ἐπιστολῆς.

Ἐλλόγιμε καὶ ἀγαπητέ μοι φίλε
κύριε Χριστοφόρε Σαμαρσιδῆ.

«Μοὶ ἐζήτησας, φίλε μου, τεμάχιά τινα ἐκ τῶν ἐν τῷ λευκώματί μου κατατεθειμένων κατὰ διαφοροὺς ἐποχὰς ἀνεκδότων ἀποφθεγμάτων καὶ ποιήσεων. Ἐνδίδω εὐχαρίστως εἰς τὴν θέλησίν σου, ἀποσπῶν ἐκ τοῦ ταμείου τούτου τῶν παλαιῶν καὶ νεανικῶν μου ἀναμνήσεων τὸ ἐπισυννημμένον φιλόθεον καὶ χαριτόβρυτον αὐτοσχέδιον ποίημα τοῦ ἀειμνήστου ἰταλοῦ ποιητοῦ G. Regaldi, ὅπερ ἐν στιγμῇ εὐφροσύνης καὶ ἐν ποιητικῇ διχρύσει μοι ἔγραψεν αὐτοσχεδίως ὁ δαιμόνιος ἐκείνους ποιητής, «Poeta stemporaneo», ὃν ὁ μέγας Λαμαρτίνος ὀμιλῶν ἐξαπακτῆρισε οὕτως: «Moi je ne suis qu'un lac; Regalti est un torrent».

Τὸ αὐτοσχέδιον τοῦτο ποίημα τοῦ Regaldi ἐγράφη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τῷ 1852 ἔτει. Ἦμην τότε νεός. Φαντάσθητι, φίλε μου, ὅποιαν συγκίνησιν ἐπροξένησε τὸ πολύτιμον τοῦτο δῶρον τοῦ πρωτοτύπου ποιητοῦ, εἰς ἐμέ τὸν ἐντρυφῶντα εἰς τὰς πρὸς Θεὸν προσευχάς, καὶ τὸν συμφικνωμένον ὁπωσοῦν εἰς τὴν θεῖαν καὶ ἀρμονικὴν ἰταλικὴν γλώσσαν. Ἦμην ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς καὶ ἡδονῆς κατέχων τοιοῦτο κειμήλιον γεγραμμένον δι' ἐμέ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου διὰ χειρὸς αὐτοῦ τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ, ἐμβατεύσαντος τὰς διαθέσεις μου.

Σοὶ στέλλω ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῆς ταύτης, ἀπειθυνομένης πρὸς τὸν πλάστην τοῦ παντός ὑπὸ τῆς φύσεως, τοῦ Μωαμεθανισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀναγνώθη διὰ τῶν ὀμμάτων τῆς καρδίας σου, καὶ εἰ δύνασαι μὴ πέσης γονυκλιτῆς συνενῶν καὶ τὴν σὴν διάπυρον προσευχὴν τῇ τῶν προσευχομένων πλασματῶν τοῦ Θεοῦ. «Ὅλα προσεύχονται» εἶπε δικαίως ὁ συναδελφός σου Παράσχος.

Σοὶ στέλλω ταύτοχρόνως καὶ μίαν αὐτοσχέδιον γραπτὴν ιδέαν μου. Μοὶ ἐπήλθε εἰς τὸν νοῦν ὅτε πάλαι ποτὲ ἐφύτευον ἰδιοχείρως ἄνη τινα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀειμνήστου καὶ πεφιλημένης συζύγου μου, ἐγραψα αὐτὴν ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνῃ. Ἴσως τοῦτο σοὶ φανῇ περιαιτολογία. Ἔστω! Ἄλλ' ὁ καθεὶς αἰσθάνεται τὸν πόνον τοῦ.

Δύνασαι νὰ κάμῃς οἰανδήποτε χοῦσιν θέλῃς τῶν ἐγγράφων τούτων ἢ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃς τὸ τελευταῖον τὸ ἀνήκον εἰς ἐμέ.»

Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὸν καὶ σὲ ὑπολύπομαι.

ὁ φίλος σου

ΔΗΜ. ΠΑΣΠΑΛΛΗΣ

Τοῦ δαιμονίου αὐτοσχεδιαστοῦ Regaldi τὸ ωραιότατον ποιημάτιον μετὰ τῆς ὑπ' ἐμοῦ ἐκπονιθείσης ἐλευθέρως αὐτοῦ μεταφράσεως καὶ τὴν αὐτοσχέδιον σκέψιν τοῦ κ. Δημ. Πασπαλλῆ σοὶ ἀποστέλλω ὅπως καταχωρίσης ἐν ταῖς στήλαις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου».

La preghiera del mattino

Mi destai. La mia povera stanza
Era ancora di te nebre oscura,
E già il gallo in sua semplice usanza
Ridestava la queta natura.
Il suo canto era un inno d' amor.
Che volava al Eterno. Signor.

Volse un' ora, già l' aura primiera
Del mattino su i vetri ridea,
E'l muezzino intonò la preghiera
Dalla prossima antica moschea.
Il suo canto era un inno d' amor
Che volava al Eterno Signor.

Si diffuse la luce d' intorno,
E la memore torre Cristiana
Saluto l' esultanza del giorno
Colla supplice santa campana
Quella squilla era un inno d' amor
Che volava al Eterno Signor.

La Natura, il Corano, it Vangelo
Consigliero alla prece i mortali
Mi prostrai. Volse l' anima al cielo,
Dispiegando ad un cantico l' ali.
E il mio canto era un inno d' amor
Che volava al Eterno Signor.

G. REGALDI

Η ΕΘΘΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Μεταφράσις ἑλευθέρᾳ)

Τοῦ ὕπνου ἐξεγείρομαι. τὸ δῶμά μου τὸ πενιχρὸν καλύπτει νύξ μελάμπεπλος, καλύπτει σκότος ἀβλή- [Χρὸν

ἀλλ' ἦδη τοῦ ἀέλιτος ἀκούεται ὦδῃ τὴν φωνὴν ἐξεγείρουσα ὑπνώττουσαν ἡδῶ. Καὶ εἶναι ἡ ἀπείριτος ὦδῃ εὐχαριστήριον ἀγάπης ὕμνος τοῦ πτηνοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Κύριον.

Ἐρρῦν ὦρα πνέουσα ἡ αὔρα ἡ ἐσθινὴ προσψύζει τὰ παράθυρα, τὰ θελώματα κινεῖ. Εἰς μιναρὲν γειτονικόν, ἀρχαϊκόν ἤχει τοῦ μουεζίνῃ ἔνθερμος, γλυκεῖα προσευχῆ. Καὶ εἶναι αὕτη ἔνθερμος γλυκὴ εὐχαριστήριον, ἀγάπης ὕμνος ἀρελῆς ὑψόμενος πρὸς Κύριον.

Τὸ φῶς ἀπλοῦται. Κώδωνος ὁ ἤχος ἱεροῦ γλυκὸς ἐξ ὕψους πύργου, μνήμονος λατρείας Χριστιανικῆς, ἐπὶ πτερύγων φέρεται πνοῶν ἐσθινῶν τὸν φοῖτον ἀνατέλλοντα ἀγγέλλων φαινόν. Ὁ ἤχος ὁ τοῦ κώδωνος, πιστῶν τὸ προσκλητήριον, ἀγάπης ὕμνος γλυκερὸς δὲν εἶναι πρὸς τὸν Κύριον;

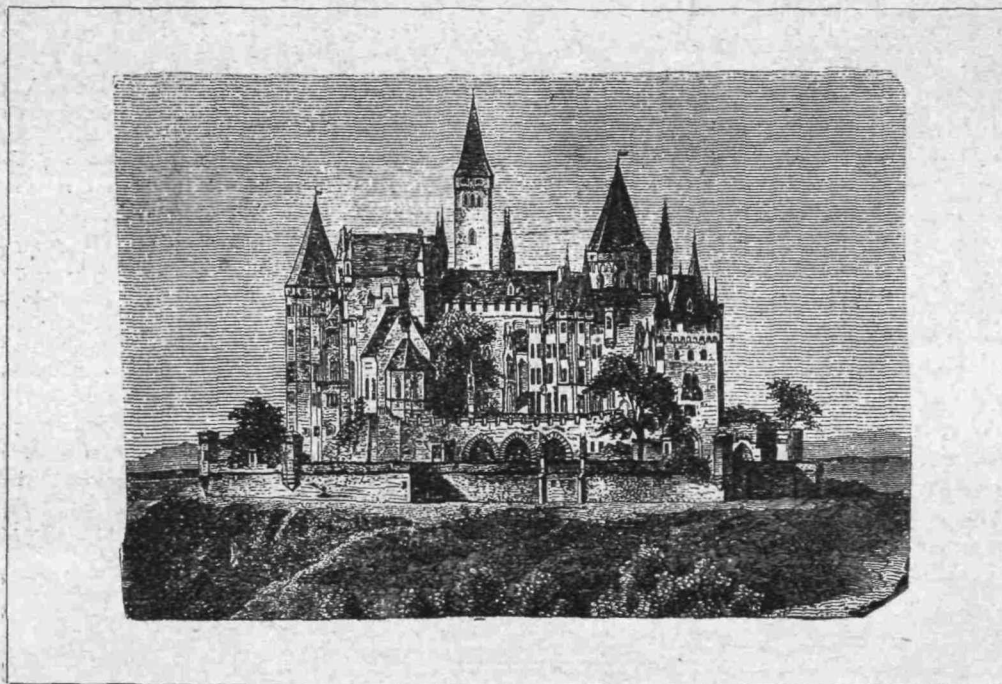
Ἡ Φύσις, τὸ Κοράνιον, τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ εὐχὰς ὑπαγγελοῦσι παντὶ τῷ εὐσεβεῖ θνητῷ. Τὸ γόνυ κλίνει ἡ ψυχὴ, ἀθάνατον πτηνόν τὰς πτέρυγας ἐκτείνουσα ὄρμῃ πρὸς οὐρανόν καὶ ἀναμέλπει ἔνθερμον, γλυκὴ εὐχαριστήριον, ἀγάπης ὕμνος ἱερὸν εὐγνώμων πρὸς τὸν Κύριον.

12 Μαρτίου 1891.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΓΡΗΓΟΡΟΒΙΟΣ
(Ὁ ἐν Μονάχῳ ἀποθανὼν ἱστοριογράφος).

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΠΥΡΡΟΣ ΤΩΝ ΧΟΕΝΤΖΟΛΛΕΡΝ

Η ΔΟΚΙΜΟΣ

Καλλιτεχνία. — Αντίγραφον τῆς εικόνας τοῦ ζωγράφου G. Gormedius.

Μετὰ τὴν ὀσσηνὸν ἡμέραν
τῆς 9 Ἰουνίου 1881.

Τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου πεφιλημένης ψυχῆς βλαστήσαντα ἄνθη, ἡρέμως πῶς ἀτενίζοντα πρὸς ἡμᾶς διὰ τῶν ἀγνῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν. οὐχὶ μόνον ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὴν οἰώνιον ἀνάπαυσιν τῆς ἀδιαφόρου φύσεως ἀλλὰ συνάμα ὀμιλοῦσιν ἡμῖν περὶ τῆς αἰωνίας ἐκείνης ἀγάπης καὶ γαλήνης ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ τῇ ἀτελευτήτῃ τῇ ἐγκειμένη μιν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ εἰρηνοδότου Θεοῦ.

Δ. ΠΑΣΠΑΛΛΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Καὶ σὺ λοιπὸν ὁμοιωθεὶς ἀσυχωρήσῃς... σκεπτομένη, ὅτι ἀρκετὰ ἤδη ὑπέφερον ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ σου καὶ ὅτι ἔτερα συμφορὰ τοὺς ἐπαπειλεῖ...

Διεκόπη. Εἶτα δ' ἐξηκολούθησε διὰ τόνου ἐπισήμου :

— Κόρη μου, ὄλαι αἱ θλίψεις καθησυχάζονται, ὄλα τὰ τραύματα θεραπεύονται. Μία ὅμως συμφορὰ εἶνε ἀνεπανόρθωτος ὁ θάνατος ἐκείνου τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ τις...

Τότε δ' ἡ Ροζαλία χάριν τῆς μητρὸς της, καὶ μόνον χάριν αὐτῆς, ἦν ἐβλεπε τόσῃ συγκινουμένην, διὰ λόγων γλυκέων, ἀπέριψε τὴν ἰδέαν τοῦ διαζυγίου προσθεῖσα.

«Μὴ ἀπαιτήσῃς ὅμως, μητέρα μου, νὰ μεταβῶ πρὸς αὐτόν... Ὅχι εἶνε αἰσχρὸς μου... Ὅχι συνοδεύσω τὴν ἀδελφὴν μου εἰς Μεσημβρίαν... Καὶ ἔπειτα βλέπομεν...

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰπήληθεν ὁ πατήρ της. Εἶδε τὴν σύζυγόν του ἐναγκαλιζομένην μετὰ στοργῆς τὴν Ροζαλίαν καὶ ἐνοήσας ὅτι ἐπὶ τέλος μετέβαλεν αὐτὴ γνῶμην, ἐψιθύρισε λίαν συγκινημένος :

«Εὐχαριστῶ, κόρη μου»... Εἶτα ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐδίστασε, ἐπλησίασε τὴν Ροζαλίαν, ὅπως, ὡς καθ' ἐσπέραν, τὴν ἀποχαιρετήσῃ ἄλλὰ τὸ τόσῃ τρυφερῶς προτεινόμενον ἄλλοτε μέτωπον ἀπέφυγέ πως τὸν ἀσπασμόν, καὶ τὸ φίλημα τοῦ πατρὸς ὠλισθησεν εἰς τὴν κόμην.

— Καληνύκτα, πάτερ μου.

Ἄλλ' ἐκείνος οὐδὲ λέξιν εἰπὼν, ἐνευσε κάτω τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεχώρησεν, ἐνῶ εἰς τοὺς εὐρεῖς ὄμους του ἤσθάνθη ῥίγος σπασμωδικόν. Αὐτός, ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς Γαλλίας, ὅστις τόσους εἶχε κατηγορήσῃ, τόσους εἶχε καταδικάσει, εὐρέθη ἀντιμέτωπος καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν κριτὴν του... τὴν θυγατέρα του.

XVI

ΟΡΤΕΝΣΙΑ ΔΕ ΚΒΕΣΝΟΑ

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἢ συνεδρίασιν τῆς 8 Ἰανουαρίου τῆς Βουλῆς, καθ' ἣν ἡ τύχη τοῦ Ρουμεστὰν ἐφαίνετο ὡσεὶ μέλ- λουσα νὰ κατασυντριβῇ, τὸναντίον μέγαν

τῷ ἐπεφύλαττε Ἰριάμβον. Ἄνερχομενος ὁ μὴ εἰς τὸ βῆμα, ὅπως ἀντικρούσῃ τὸν Ρουγκῶ, ὁ Νουμᾶς εἶχε μάθει ἤδη ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀναχωρήσει, παραιτηθεῖσα τῆς ἰδέας τοῦ διαζυγίου, καὶ ἡ εἰδησις αὕτη, ἦν μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε. κατέστησε τὸν λόγον τοῦ ἀκτινοβολοῦντα, καταπλήσσοντα. Ὁ λόγος τοῦ ὑπῆρξεν ἀγέρωχος, θαρραλέος, πανηγυρικός. Ἡ ἐπερώτησις τοῦ Ρουγκῶ ἀπεκρούσθη ἐρρωμένως, μετεβλήθη εἰς ῥάκη, ἡ Μεσημβρία ὑπερίσχυεν αὐτὴς τοῦ Βορρᾶ, καὶ ὅτε κατήλθε τὸ βῆμα ὁ Νουμᾶς, κατὰ κόπος καὶ πλέων ἐν τῷ ἰδρωτί, εἶδε τοὺς πρότερον τόσῃ ψυχρῶς, σχεδὸν ἐχθρικῶς, πρὸς αὐτὸν διακειμένους συναδέλφους τοῦ περιστοιχιζοντας αὐτὸν μετ' ἀνευφημιῶν καὶ ἐνθουσιῶδων κολακειῶν.

Ἐπιστρέφων εἰς Παρισίους ἠσθάνετο ἐν αὐτῷ τόσῃ ἀνακούφισιν, τόσῃ φαιδρότητι, τόσῃ διάχυσιν, ὥστε τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Λονδίνου... Ἄλλ' ἀπλῶς ὡς φίλος... ὅπως μόνον καθησυχᾷ τὴν δυστυχῆ μικρὰν, ἣτις ὅσον σχεδὸν καὶ αὐτὸς ἀνησυχεῖ διὰ τὴν γενομένην ἐν τῇ Βουλῇ ἐπερώτησιν καὶ ἣτις ἐρρωμένως ὑπέμενε τὸν χωρισμόν των, ἀπευθύνουσα αὐτῷ ἐνίοτε μικρὰς τινας ἐπιστολάς, ἐν αἷς ἐξέθετεν αὐτῷ τὴν ζωὴν τῆς ἡμέρας τῇ ἡμέρας, τὸν παρεκίνησε νὰ ἔχη ὑπομονὴν καὶ φρόνησιν, προσθέτουσα :

«Ὅχι, ὄχι, μὴ ἐλθῆς πλέον φίλτατε καὶ ταλαιπώρῃ μου Νουμᾶ... Γράψε με, σκέπτου περὶ ἐμοῦ... Αὐτὸ ἀρκεῖ... Ὅχι ὑποφέρω ἐρρωμένως τὸν χωρισμόν σου».

Ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχε παράστασις τις εἰς τὴν «Ὀπεραν» καὶ καθ' ὅλον τὸν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς ὁδοῦ Λονδίνου δρόμον ὁ Νουμᾶς ἐσκέπτετο :

— Πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ καυμένη !

Ἄνοιχθείσης τῆς θύρας, καὶ κλεισθείσης πάλιν αὐτομάτως ὁ Νουμᾶς εὐρέθη αἴφνης ἐν πυκνῷ σκότει· δὲν εἶχον ἀνάψει τὸ ἀερίοφω. Καὶ ἡ ἀμέλεια αὕτη ἀπέδιδεν εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν ὄψιν τινὰ πένθους καὶ χρείας, ἐξ οὗ μεγάλως οὗτος ἐκολακεύθη.

Καταπνίγοντος δὲ τοῦ ἐπὶ τῆς κλίμακος τάπητος τὸν κρότον τῶν βημάτων του, ἔφθασε, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀφίξίν του, μέχρι τῆς δι' ἰαπωνικῶν ὑφασμάτων περιεκεκοσμημένης αἰθούσης.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ἐκ τοῦ διβανίου ἡ μικρὰ δι' ὀργισμένης φωνῆς.

— Ἐγώ, λοιπὸν !...

Ἠκούσθη κραυγὴ, πῆδη καὶ ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ τῆς αἰθούσης εἶδεν ἀνορθωθεῖσαν ταχέως ἐκ τοῦ διβανίου τὴν Ἀλικην, κατάπληκτον, ἐνῶ ὁ ὠραῖος Λαμπάρας ἀκίνητος ὡς κερκυνόπληκτος, χωρὶς μάλιστα νὰ προσπᾶθήσῃ νὰ κρύψῃ τὴν ἐν τῷ ἱματισμῷ του ἀταξίαν, ἐνευσε κάτω τὴν κεφαλὴν, ἔχων προσηλωμένον τὸ ὄμμα ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ὑπουργοῦ. Οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἀμφιβό-

λία. Ἐοθεῖον ἔτι διβάνιον ἐμαρτύρει τὸ πρᾶγμα.

— Ἄθλιοι! ἀνέκραξεν ὁ Ρουμεστὰν κατεχόμενος ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνου τῆς ὀργῆς, ἐξ ἧς ἀναφαινεῖται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἡ φύσις τοῦ ζώου, θέλουσα νὰ κατασχίσῃ, νὰ δῆξῃ, νὰ κατασπαράξῃ μᾶλλον ἢ νὰ κτυπήσῃ ἀπλῶς.

Εὐρέθη ἐκτὸς τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ πῶς, φοβηθεὶς μὴ ἐκραγῇ εἰς βιαϊότη- τας ἢ ἐν αὐτῷ ἀναβράζουσα ὀργή. Εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἡμέρας τινὰς πρότερον, ἡ σύζυγός του εἶχε λάβει τὸ τραῦμα τῆς προδοσίας, τραῦμα ὁμῶς ὑβριστικόν καὶ ταπεινόν. οὐτινος οὐδὲ ὅπως ἦν ἄξια. ἐνῶ οὗτος ἦν ἄξιος τοῦ ἰδικοῦ του. Ἄλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη τὸ τραῦμα ἐκεῖνο, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγανακτήσεως διὰ τὴν ἀτομικὴν του ὕβριν διατελῶν. Ἐσκέπτετο, ὅτι οὐδέποτε ἐν τῷ κόσμῳ εἶχεν ἀκουσθῆ τοιαύτη αἰσχροτήτης. Ὁ Λαμπάρας, ὃν ὡς υἱὸν ἠγάπα, ἡ πανουργος ἐκείνη, ὑπὲρ ἧς εἶχε θυσιάσει τὸ πᾶν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς του τύχης.

— Τοὺς ἀθλίους!... τὰ τέρατα!.. ἐπανελάμβανεν ὑψηλοφώνως ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδῷ, ἐνῶ λεπτὴ βροχὴ ἐπιπτε πυκνῶς, ἣτις καὶ ἐπανεφέρε ταχέως τὸ λογικόν του κρεῖσσον παντός ἄλλου :

— Μπα ! ἔγεινα στουπὶ ἀπὸ τὴν βροχὴν.

Ἐδραμε πρὸς τὸν ἐγγὺς σταθμὸν τῶν ἀμαξῶν καὶ ἐπιβῆς μᾶς ἐξ αὐτῶν, διηυθύνετο πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, αἰσθανόμενος μεγίστην ἀηδίαν, ἐπιθυμίαν μάλιστα νὰ κλαύσῃ, εἶτα δὲ νὰ κοιμηθῇ, ὅπως μὴ σκέπτηται, ὅπως ἀποφύγῃ πλέον τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀναπαριστώμενον ἠλίθιον ἐκεῖνο τῆς πανουργοῦ μειδίαμα, ὀρθίας πρὸ αὐτοῦ, μὲ λελυμένην τὴν κόμην, μὲ φρίσσον ἔτι ἐκ τοῦ διακοπέντος φιλήματος τὸ δέρμα.

Ἀντὶ ὅμως νὰ εὐρῆ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τὴν ποθουμένην ἀνάπαυσιν, νὰ συμφορὰ τὸν ἀνέμενε, τηλεγράφημά τι, ὅπερ ὁ Μεζαν εἶχεν ἀποσφραγίσει ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του καὶ ὅπερ τῷ ἔτεινε λίαν συγκινημένος :

«Ἡ Ὀρτενσία ἀποθνήσκει. Θέλει νὰ σέ ἴδῃ. Ἐλθέ ταχέως.»

Χήρα ΠΟΡΤΑΛ

Ἐπηύξθη δ' ἔτι τὴν λύπην του ἡ ἀπώ- λεια τόσῃ προσφιλοῦς ὄντος. Εἶτα ἐσκέφθη τὴν σύζυγόν του, ἣτις καίτοι παρούσα ἐκεῖ, ἀφῆκε νὰ ὑπογράψῃ τὸ τηλεγράφημα ἢ θεία του Πορτάλ. Καὶ οὐδὲ ὅπως ἀναλογιζόμενος τὸ τραῦμα, ὅπερ τῇ εἶχε καταφέρει, ἐμέμφοτο ἤδη αὐτὴν κατὰ νοῦν ὡς ἄδικον καὶ σκληροκάρδιον. Διήλθε τὴν νύκτα διορθῶν τὸν τυπωθέντα λόγον του, διακοπτόμενος ἔστιν ὅτε ὅπως συντάξῃ σχέδιον ἐπιστολῆς θυμῶδους ἢ εἰρωνικῆς, πρὸς τὴν κακοῦργον ἐκείνην Ἀλικην Βαστελλερύ.

Τὴν πρῶτην δέ, ὅτε συνοδεύομενος ὑπὸ τοῦ Μεζαν μετέβαινε εἰς τὸν σταθμὸν

του σιδηροδρόμου, δὲν ἐκρατήθη πλέον καὶ τῷ ἔδωκε μετ' ἄλλων ὁδηγῶν καὶ τὴν παραγγελίαν τῆς ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἀπολύσεως τοῦ Λαμπάρα. «ὦ! τὸ περιμένει αὐτό...» Τὸν συνέλαβον ἐπ' αὐτοφόρῳ εἰς τὸ φοβερώτερον δεῖγμα ἀγνωμοσύνης... Ὅταν σκέπτομαι πόσον ὑπῆρξα καλὸς πρὸς αὐτόν, ἀφοῦ ἔφθασα νὰ τῷ προτείνω νά...» Διεκόπη, διότι ἔμελλε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν ἐρωτόληπτον Μεζάν ὅτι εἶχε δις ὑποσχεθῆ τῷ Λαμπάρα τὴν χεῖρα τῆς Ὀρτενσίας. Ἄνευ δὲ περαιτέρω ἐξηγήσεων, ἐδήλωσεν ὅτι οὐδόλως ἤθελε πλέον νὰ ἐπανίδῃ πρόσωπον τὸσφ ἀνήθικον ἐν τῷ Ὑπουργείῳ.

Ἀπεχωρίσθησαν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκινεῖτο ἤδη. Ἐξ ἀβροφροσύνης ἡ οἰκογένεια του εἰς οὐδένα εἶχεν ἀνακινῶσαι τὴν περὶ τῆς ἀφιξέως του εἰδησιν πρὸς ἀποφυγὴν ὑποδοχῶν, πομπῶν καὶ παντοίων διαδόσεων. Μόνη ἡ θεία Πορτάλ ἀνέμενεν αὐτόν ἐν τῷ σταθμῷ, ἥτις μόλις ἰδοῦσα τὸν ἀνεψιὸν τῆς ἤλλαξεν ὄψιν, καὶ ἔκφρασις θλίψεως ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς, προχωρήσασα δὲ μετὰ τεταμένους τοὺς βραχίονας, τῷ λέγει :

— Ἄχ! ποῖα δυστυχία!... Ἐνα κορίτσι τὸσον ὠραῖον, τὸσον καλόν!... τὸσον γλυκὺ!... ποῦ μπορούσε νὰ πέρνη κανεὶς τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ νὰ τοῦ τὸ δίδῃ...

— ὦ Θεέ μου! λοιπὸν ἀπέθανε;... ἐσκέφθη ὁ Ρουμεστάν, ὅστις ὅλως διόλου εἶχε λησμονήσει τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του.

Καὶ ἤρξατο ἀπαριθμοῦσα τὰς τοσαύτας τῆς Ὀρτενσίας ἀρετὰς, καὶ ὑψοῦσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἠρώτα διατί δὲν προὔτιμησεν ὁ Θεὸς νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν αὐτῆς παρὰ τῆς ἀθώας ἐκείνης νεανίδος.

Τότε δ' ὁ Ρουμεστάν, λαβὼν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς θείας του, ἠρώτησεν αὐτήν:

- Πότε συνέβη τὸ δυστύχημα;
- Ποῖον δυστύχημα;
- Ποτε λοιπὸν ἀπέθανεν ἡ δυστυχὴς μικρά;

Ἡ θεία Πορτάλ ἀνετινάχθη ἐπὶ τοῦ αἰθισματὸς τῆς.

— «Ἀπέθανε!... Θεέ μου!... Ποῖος σὲ τὸ εἶπε, ὅτι ἀπέθανε...»

Ἄλλὰ παρευθὺς προσέθετο στενάχασα: «δυστυχῶς ὅμως ὀλίγα ἡμέραι τῆς μένουσι».

Καὶ πράγματι ὀλίγα ἡμέραι ζωῆς τῇ ἀπελείποντο. Ἦδη δὲν ἠγείρετο πλέον τῆς κλίνης. δὲν κατέλειπε πλέον τὰ τριχάπτινα προσκέφαλα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ὄσημέραι ἐξασθενοῦσα μορφὴ τῆς καθίστατο ἀγνώριστος.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε μείνει ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σύννοους καὶ ἄφωνος, ὥστε ἀνησυχήσασα ἡ Ροζαλία τὴν ἠρώτησε :

— Κοιμᾶσαι, Ὀρτενσία;

Ἐκίνησεν ἐκείνη τὴν κεφαλὴν, ὡς ἵνα ἀποδιώξῃ ὀπτασίαν τινὰ καὶ ἀπήντησε :

— Ὅχι, δὲν ἐκοιμώμην· καὶ ὅμως ὠνειρευόμην... Ὀνειρευόμην, ὅτι ἔμελλον ν' ἀποθάνω. Εὕρισκομην ἀκριβῶς εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τοῦ κόσμου τούτου, κεκλιμένη πρὸς τὸν ἄλλον κόσμον, ὦ! ἀλλὰ κεκλιμένη τόσον ὥστε μικροῦ δεῖν ἐπιπτον... Σὲ ἔβλεπον εἰσέτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς καὶ μέρος τοῦ δωματίου μου, ἀλλ' ἤδη ἤμην σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ βαθεῖαν μοὶ ἐνεποίει ἐντύπωσιν ἢ ἐν τῇ ζωῇ βασιλεύουσα σιγή, ἐνῶ τούναντίον μεγίστην ἐνεποίουν ταραχὴν οἱ νεκροί, οἷον θόρυβον ἀκούει τις ἐκ κυψέλης μελισσῶν. Τόσφ δ' ἔντονα ἦσαν ταῦτα πάντα, ὥστε μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι τὰ ὦτα μου ἤδη κατὰ πρώτην φορὰν ἤρξαντο ἀκούοντα καὶ ὅτι νέα αἰσθησις παρ' ἐμοὶ ἀπεκαλύπτετο.»

Ῥωμίει βραδέως διὰ τῆς ἀσθενοῦς καὶ βραχνῆς φωνῆς τῆς. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς ἐπανέλαβε, προσπαθοῦσα ν' ἀποδώσῃ ἐντασίντινα εἰς τὴν ἐξησθημένην φωνὴν τῆς :

— Πάντοτε ὁ νοῦς μου ἀποπλανᾶται, ταξιδεύει... Ὅθ' ἐλάμβανον τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς διαγωνισμὸν ἔργων τῆς φαντασίας!...

Ἠκούσθη λυγρὸς καὶ παρευθὺς ὁ κρότος ἀνοιχθείσης θύρας.

— Βλέπεις, εἶπεν ἡ Ροζαλία... ἡ μήτηρ μας ἔφυγε... τὴν καταθλίβεις...

— Τὸ κάμνω ἐπίτηδες... καθ' ἐκάστην ἀπὸ ὀλίγην... διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὀλιγωτέραν λύπην ταῦτοχρόνως, ἀπήντησεν ἡ νεάνις.

Μέσω τοῦ σφδροῦ ἀνέμου, ὅστις καινίωδης ἔπνεε, ἠκούσθη ὁ συριγμὸς ἀτραμαξῆς.

«Ἄ! εἶνε ἡ ἀμαξοστοιχία τῶν ἐπτὰ...», ἀνέκραξεν ἡ Ὀρτενσία. Ὡς ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς, ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι ἀνεγνώριζε τὸν ἐλάχιστον ἐν τοῖς περὶξ θόρυβον, τὸν συνέδεε μετὰ τῆς ὑπάρξεώς τῆς, ὅπως τὸν ἀπέραντον πρὸ αὐτῆς ὀρίζοντα, τὰ ἐκ πευκῶν δάση, τὸν παλαιὸν Ῥωμαϊκὸν πρὸ τῆς οἰκίας τῶν πύργων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατελήφθη ὑπὸ ταραχῆς καὶ ἀγωνίας καὶ δὲν ἀπέστρεφε τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τῆς, ὅπου ἐπὶ τέλους ἐπεφάνη μία θαλαμηπόλος.

«Καλὰ...» εἶπεν ἡ Ὀρτενσία ζωηρῶς, καὶ μειδιῶσα προσέθηκεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς: «Μίαν στιγμὴν, σὲ παρακαλῶ... θὰ ἔλθῃ κάποιος... καὶ ἔπειτα σὲ φωνάζω.»

Ἡ Ροζαλία ὑπέθεσεν, ὅτι θὰ ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν τῆς ὁ ἱερεὺς, ὅπως τὴν παραμυθήσῃ πως καὶ κατῆλθεν ἀνύποπτος εἰς τὸν κῆπον. Ἀφότου περιεποιεῖτο τὴν ἀσθενῆ ἀδελφὴν τῆς, ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ, καὶ μόνον ἐκεῖ, ἤρχετο ν' ἀναπνεύσῃ, νὰ κρῦψῃ τὰ δάκρυά τῆς. «ὦ! πῶς ἤδη ἠνῴει καλῶς τοὺς λόγους τῆς μητρὸς τῆς :

«Μία μόνον συμφορὰ εἶνε ἀνεπανόρθωτος, ἡ ἀπώλεια ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τις.»

Πᾶσαι αἱ λοιπαὶ θλίψεις τῆς, ἡ καταστραφεῖσα εὐτυχία τῆς, ὡς συζύγου, εἶχον

ἐκμηδενισθῆ. Δὲν ἐσκέπτετο ἢ περὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης συμφορᾶς, τῆς ἀναποφύκτου. τῆς ἡμέρας τῆ ἡμέρα ἐπιφαινομένης ἐγγύτερον... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε καταληφθῆ ὑπ' ἀνεκφράστου θλίψεως καὶ ἀγωνίας. Ἡ Ὀρτενσία, ἡ φιλότατη τῆς Ὀρτενσία!... ἦν ἐθεώρει κατὶ πλέον ἢ ἀδελφὴν, σχεδὸν ὡς θυγατέρα... Οἱ λυγμοὶ τὴν ἀνέπνιγον, ἐνῶ οὐδὲ ἐν δάκρυ ἔρρευσε τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἡθέλησε νὰ κραυγᾶσῃ, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλὰ παρὰ τιος; Ὁ οὐρανός, πρὸς ὃν οἱ ἀπληπισμένοι προσβλέπουσι, εὕρισκετο τόσφ ὑψηλά, τόσφ μακρὰν, ὥστε μάτην θὰ τὸν προσεκάλει... Πτηνὰ τινὰ διαβατικὰ διήρχοντο τὸν ὀρίζοντα, τῶν ὁποίων οὔτε αἰ φωναὶ οὔτε αἰ πτέρυγες ἠκούοντο μέχρι τῆς γῆς· πῶς λοιπὸν φωνή, κραυγὴ τις ἐκ τῆς γῆς θὰ ἐξικνεῖτο καὶ θὰ διεπέρα τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα ὕψη;

Ἐπειράθη μ' ὅλα ταῦτα τοῦτο, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν ἀνατέλλουσαν σελήνην ἰκέτευεν ἐκ καρδίας ἐκείνου, ὅστις ἀρέσκειται νὰ κρῦπτηται, ὅπως ἀποφυγῇ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς κλαυθμούς μας, ἐκείνου, ὃν οἱ μὲν λατρεύουσιν ἐκ πεποιθήσεως, κλίνοντες τὸ μέτωπον πρὸς τὴν γῆν, οἱ δὲ τὸν ἀναζητοῦσι ἐκστατικοί, ὃν ἄλλοι τέλος ἀπειλοῦσι προβάλλοντες τὴν πυγμὴν εἰς ἐνδειξιν ἀγανακτήσεως. Καὶ ὅμως καὶ τὸ ἀσεβὲς ἐκεῖνο κίνημα, καὶ ἡ βλασφημία ἐκείνη, εἶνε καὶ ἐκεῖνα προσευχὴ...

Ἐκάλουν αὐτὴν ἐκ τῆς οἰκίας. Ἐδραμε φρίσσουσα ἐκ φόβου, διότι κατείχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ ἐσχάτου ἐκείνου φόβου, ὅτε καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος συνταράσσει τὸν ἄνθρωπον μέχρι βᾶθους καρδίας. Μειδιῶσα ἡ ἀσθενὴς τῇ ἐνευσε νὰ πλησιάζῃ, ὥσει ὀμιλήσασα πρὸ ὀλίγου ἐπὶ πολὺ, δὲν εἶχε τὴν δύναμιν οὐδὲ λέξιν ἐπὶ πλέον νὰ προφέρῃ.

«Θὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν, φιλότατη μου... Εἶνε ἡ τελευταία χάρις, ἣν δίδουσιν εἰς τὸν εἰς θάνατον καταδεδικασμένον. Συγχώρησον τὸν σύζυγόν σου. Ἀπεδείχθη κακός, ἀνάξιός σου, ἀλλ' ἔσο ἐπιεικής, συμφιλιώθητι. Ὅθ' ἐκείνην αὐτὴν πρὸς χάριν μου, ἀδελφὴ μου, πρὸς χάριν τῶν γονέων μας, τοὺς ὁποῖους καταθλίβει ὁ χωρισμὸς σου καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐντὸς ὀλίγου ἀνάγκην νὰ τοὺς παρηγορήσῃ τις... καὶ ὁ Νουμᾶς εἶνε τὸσον ζωηρός, τόσφ εὐθυμος, ὥστε μόνος αὐτὸς θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς παραμυθήσῃ... Λοιπὸν σύμφωνοι; τὸν συγχωρεῖς...»

Ἡ Ροζαλία ἀπήντησε: «Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι...» Εἰς οὐδὲν ἐλογίζετο τὴν θυσίαν τῆς φιλαυτίας τῆς πρὸ τῆς ἀνεπανορθώτου ταύτης δυστυχίας... Ὀρθία πρὸ τῆς κλίνης ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, καταπνίγουσα τὰ δάκρυά τῆς. Χεῖρ τις, τρέμουσα, ἐπέτεθη ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῆς. Ἦτο ὁ Νουμᾶς ἐνώπιόν τῆς, συγκεκλινημένος, τεταραγμένος, καὶ μὴ τολμῶν ν' ἀποδείξῃ τὴν διάχυσίν του.

«'Εναγκαλισθῆτε λοιπόν!... εἶπεν ἡ Ὀρτενσία.

Ἡ Ροζαλία προέτεινε τὸ μέτωπον, ἐφ' οὗ ὁ Νουμᾶς ἐπέθηκε δειλῶς τὰ χεῖλη του.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Γ. Ν. ΣΚΑΔΙΕΡΗΣ

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπέθανεν τῇ 14 τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ὁ διαπρεπὴς ἱστορικός τῆς Ἑλλάδος Κ. Παπαρρηγόπουλος. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1815 ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατήγετο δ' ἐκ Βυτινῆς τῆς Γορτυνίας. Ἐξεπαιδεύθη ἐν Ὀδησῶν καὶ κατήλθεν εἰς Ἑλλάδα τῷ 1830, ὅπου ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ Κεντρικῷ σχολεῖω Αἰγίνης. Τῷ 1834 εἰσήχθη ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ὑπηρετήσας μέχρι τοῦ 1845. Ἐκτοτε δὲ ἐπεδόθη εἰς τὰς ἱστορικὰς αὐτοῦ μελέτας. Ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἔργων ἀξία λόγου εἶνε: *Τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, καὶ Περί τῆς ἀρχῆς καὶ διαμορφώσεως τῶν φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους*.

Ἀνεδείχθη ἀπὸ τοῦ 1851 καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, τῷ 1876 πρόεδρος τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης, τῷ 1879 πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τῶν Συλλόγων, ἐπὶ μακρὸν ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Παρνασσοῦ, τῷ 1883 πρόεδρος τῆς Ἐκθέσεως τῶν κειμηλίων τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρόεδρος τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου.

Τὸ κυριώτερον ὅμως ἔργον αὐτοῦ εἶνε ἡ πεντάτομος *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους*, ἣτις ἐξεδόθη δις. Ὡς συγγραφέως τῆς Ἱστορίας ταύτης τὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου θά μείνῃ ἐπιφανὲς καὶ σεβαστὸν ἐν τῇ νέῃ ἑλληνικῇ ἐπιστήμῃ.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο ἐν πάσῃ πομπῇ. Πολλοὶ στεφανοὶ κατετέθησαν ἐπὶ τοῦ φερέτρου· λόγους δ' ἐξεφώνησαν, ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου ὁ κ. Σ. Π. Λάμπρος ἐκ μέρους τοῦ Παρνασσοῦ ὁ κ. Σ. Μπαλάνας καὶ ἐπιταφίους ἀποχαιρετισμούς ὁ κ. Α. Ραγκαβῆς καὶ ὁ κ. Τ. Φιλήμων.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Παπαρρηγόπουλου, ἡ ἑλληνικὴ συνείδησις ἀπεικονίζεται κατὰ διαφόρους τρόπους ἀλλ' οὐδέποτε ἐξαφανίζεται· ἀνέκαθεν δὲ παρισταμένη ὡς ζωοποιὸς τοῦ γένους μοχλὸς, χρησιμεύει καὶ εἰς διατρέψασιν τῆς ἀδιαλείπτου ἑθνικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως. Ἐτερον πλεονέκτημα τῆς Ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι ἡ πανταχοῦ ἐπληρούσα εὐκρίνεια τῶν ιδεῶν καὶ ἡ λεκτικὴ χάρις καὶ σαφήνεια, ἣτις, καὶ μεταπίπτουσα πολλαχοῦ εἰς ἐπαναλήψεις καὶ ταυτολογίας, ἔχει τι ἐνδομύχως ἐπαγωγὸν καὶ θελξικὰ ῥοδίον, σπανίως δὲ ἀπαντᾷ εἰς ἄλλα παρομοίας φύσεως συγγραμματα. Τὸν ὑποκάρδιον ἡμῶν πόνον ἐπὶ τῇ ἐκλείψει τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ κουφίσωμεν ὅπως οὖν,

ἡ εἰλικρινῆ ἐξαγγέλλοντες εὐχὴν ἵνα οἱ νεώτεροι παρ' ἡμῖν θεράποντες καὶ ἐρμηνευταὶ τῶν πατρῶν πραγμάτων, ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς τὸ ζῆλωτόν τοῦ Παπαρρηγόπουλου παράδειγμα, καλλιεργήσωσι τὸ ἐν πολλοῖς ἀγεώρητον τῆς ἑθνικῆς ἱστορίας ἔδαφος κατὰ τὰς ἀρχάς, ἃς ὑπέθηκεν ἐκεῖνος, τάρρα ἄν εἰς τὴν δόξαν τοῦ γένους, καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιοπρεπῆ προαίρεσιν δι' ἧς ἀνέπτυξε καὶ διεφώτισε τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας τοῦ καθόλου ἑλληνισμοῦ φάσεις.

Φ. ΓΡΗΓΟΡΟΒΙΟΣ

Ὁ ἐν Μονάχῳ ἀποθανὼν ἐσχάτως διαπρεπὴς ἱστοριογράφος ἐγεννήθη τῷ 1829 ἐν Νεϊδεμβούργῳ τῆς ἀνατολικῆς Πρωσίας, ἐσπούδασε δὲ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἐιδελβέργης.

Πρὸς τὴν Ἑλλάδα συνδέεται ὁ Γρηγορόβιος ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1879, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεσκέφθη τὴν ἡμετέραν πατρίδα, εἰς ἣν καὶ πάλιν ἐπανήλθε τῷ 1882. Ἡ περὶ Κερκύρας μονογραφία αὐτοῦ καὶ ἡ συγγραφή περὶ τῆς Ἀθηναίας αὐτοκρατείας Ἀθηναῖδος, τῆς περικαλλοῦς συζύγου Θεοδοσίου τοῦ Β', φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς ἰδιοφυίας αὐτοῦ καὶ παρέχουσι δείγμα τῆς δυνάμεως τῆς γραφίδος αὐτοῦ. Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται δύνανται νὰ λάβωσι πείραν τῆς συγγραφικῆς αὐτοῦ χάριτος, διότι ἀμφοτέρωτα ταῦτα τὰ ἔργα ἔχουσιν ἐξέλληνησθῆναι, τὸ μὲν περὶ Κερκύρας ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρ. Παπαγεωργίου, τὸ δὲ περὶ Ἀθηναῖδος ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου.

Ἀγαπήσας δ' ἔκτοτε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἀθήνας, ἱκανὰς μὲν ἐδημοσίευσεν περὶ τῆς πόλεως ταύτης μονογραφίας, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐπιθέσῃ τὴν κορωνίδα εἰς τὸν συγγραφικὸν αὐτοῦ βίον, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας, ἣτις ἀπησχόλησεν αὐτὸν ἐπὶ πέντε περίπου ἔτη.

Ἀλλὰ καὶ τὴν Ῥώμην ἐξ ἴσου ἠγάπησεν ὁ Γρηγορόβιος καὶ ἐπίτιμος αὐτῆς πολίτης ἀνεκρηύχθη διὰ τὴν ὀκτάτομον αὐτοῦ Ἱστορίαν τῆς Ῥώμης, καὶ τὰς ἄλλας περὶ Ἰταλίας μονογραφίας.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας ἐγεννήθη διὰ τὴν κριτικὴν· παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ μόνον τὴν πτέρναν διαβλέπει.

Τὸ ψεῦδος εἶνε ἐξευτελιστικόν· πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ λέγωμεν ὅτι οὐδέποτε ἐψεύσθημεν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο λέγοντες ψευδόμεθα.

Συγχωροῦμεν ἴσως ἐνίοτε τοὺς γελῶντας διὰ τὴν σοβαρότητά μας... οὐδέποτε τοὺς μὴ γελῶντας διὰ τοὺς ἀστεϊσμούς μας.

Ἐκαστος εἶνε ἀφοσιωμένος εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ, ἢ ἀγαθότης εἶνε ἀφοσιωμένη εἰς πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην αὐτῆς.

Ἐπιζητεῖτε τὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι εἰξεύρουσι νὰ μισῶσι, διότι εἶνε αἱ μόναι αἱ ὁποῖαι εἰξεύρουσι καὶ νὰ ἀγαπῶσιν.

Ἄν εἴμεθα πλασμένοι οὔτε διὰ τὰς μεγάλας λύπας, οὔτε διὰ τὰς μεγάλας ἡδονὰς· βροχὴ λεπτὴ δροσίζει τὰ ῥόδα καὶ τὰ λείρια καὶ ζωογονεῖ τὰ χρώματα αὐτῶν· βροχὴ ῥαγδαία καταστρέφει τοὺς κάλυκας αὐτῶν καὶ κλύει ἐν τῷ βορβόρῳ τὰ ὠραιότερα τῶν ἀνθέων.

ΤΟ ΝΕΟΝ ἘΡΓΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑΣ

Ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τῆς πόλεως τῆς Βιέννης (Burg theater) ἐδιδάχθη, καθίπερ καὶ ὁ τηλεγραφὸς διεσάλπισεν, ὁ *Μαστρο-Μανώλης* (Maitre Manola), δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε, ποιητὴν ἄρτι ὑπὸ τῆς γνωστῆς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάρμεν-Συλβας, βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας. Ἡ διδασκαλία δὲν ἦτο δημοσία, ἀλλ' ἦτο μᾶλλον πανηγυρικὴ τις γενικὴ δοκιμὴ, γενομένη ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος, τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν δημοσιογράφων. Τὸ νέον ἔργον τῆς βασιλίδος ποιητρίας ἐρεῖδεται, ὡς σημειῶ ὁ εἰς τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν» ἐπιστεῖλαι, ἐπὶ ἄστυατος, ἀδομένου ἐν τοῖς χωρίοις τῆς παλαιᾶς Δακίης Ὀσποδάρος τις περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ἔγνω οἰκοδομησασθαι μέγαν μητροπολιτικὸν ναόν· πρὸς τοῦτο δὲ προσεκάλεσεν ἐξ Ἰταλίας ἐπίσημον καὶ ἐιδικόν περὶ τὴν οἰκοδομὴν Ἑκκλησιῶν ἀρχιτέκτονα, τὸν Μαστρο-Μανώλην, ᾧ τινι ἀνέθηκε τὴν διεύθυνσιν τῶν τῆς οἰκοδομῆς ἐργασιῶν. Αἱ ἐργασίαι ἤρξαντο, ἀλλ' ἀτυχῶς πᾶν ὅ,τι συνετελείτο τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα κατέπιπτεν, οὕτω δὲ ἡ οἰκοδομὴ οὐδαμῶς προέβαινε, ὁ δὲ Μαστρο-Μανώλης ἐν ἀμηχανίᾳ διετέλει ὦν περὶ τοῦ πρακτέου, ὅτε ἐγνώσθη ὅτι, ὅπως προχωρήσῃ ἡ οἰκοδομὴ, ἀνάγκη ἦν ἐξίλαστῆριον θυσίας. Τοῦτου ἕνεκα ὁ Μαστρο-Μανώλης ἔδει νὰ ἐντειχίσῃ ἐν τινι στήλῃ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τὸ πρῶτον ζῶν ὄν, ὅπερ ἤθελε συναντήσῃ. Τὸ πρῶτον λοιπὸν ζῶν ὄν, ὅπερ διήλθε πρὸ τοῦ οἰκοδομουμένου ναοῦ, ἦν αὐτὴ αὐτὴ ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰωαννέτα, ἣν ὁ ἀτυχὴς ἀρχιτέκτων, τῆρῶν τὸν ὄρκον αὐτοῦ, θυσιάζει, περικλίσας ἐν τῷ λίθῳ. Τοιοῦτός ἐστιν ὁ μῦθος, ἐφ' οὗ ἐρείσθησα ἐποίησα τὸ δρᾶμα αὐτῆς ἡ σεπτὴ ποιήτρια. Ὁ μῦθος οὗτος οὐδαμῶς ἄγνωστος τυγχάνει ὦν ἡμῖν τοῖς Ἑλλησι, καθότι, ὡς ἐκ τῶν ἐκτεθέντων περὶ αὐτοῦ ἐξ ἄλλων πληροφοριῶν φανεροῦται, ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἑλληνικὸν ἄσμα, ὅπερ ὁ τε Ζημπέλιος ἐν τῇ συλλογῇ τῶν «Δημοτικῶν ἄσμάτων τῆς Ἑλλάδος» καὶ ὁ Arnoldus Passow εἰς τὰ «Τραγοῦδία ρωμαϊκά» αὐτοῦ καὶ ἄλλοι μετὰ μικρῶν παραλλαγῶν ἀναφέρουσιν. Ἐν τῇ ἐκτελεσει δ' αὐτοῦ πᾶσα καταβλήθη φροντίς πρὸς ἐπιτυχίαν· ὁ αὐτοκρατορικὸς θίασος μεγάλως εἰργάσθη τὰ

πρωταγωνιστούντα πρόσωπα υπεκριθήσαν τὸ μὲν τοῦ Μαστρο-Μανώλη ὁ Sonnenthal, τὸ δὲ τῆς Ἰωαννέτας ἡ κ. Wolter, τὰ δ' ἄλλα πρόσωπα υπεκριθήσαν ἐπίσης καλλιτέχνηα πρώτης δυνάμεως. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα ἡ κριτικὴ οὐχὶ εὐνοῦς τῷ ἔργῳ τῆς χαριέσσης ποιητρίας ὑπῆρξεν, ἱκανὰς ἀποδείξασα ἐλλείψεις ἐν τῷ δράματι. Τὸ δίκαιον δὲ τῆς κριτικῆς φαίνεται ὑπεστηρίξει καὶ τὸ κοινὸν ἐν τῇ πρώτῃ δημοσίᾳ διδασκαλίᾳ τοῦ ἔργου, κατ' ἐπαλάλησιν συρίζαν τοὺς ἠθοποιούς.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΓΙΑΛΛΙΝΑ

Κατὰ τὰ ἐκ Λονδίνου ἀμφόθεντα πνευματικά ἔκθεσις τῶν ὑδατογραφῶν τοῦ ἐξόχου Κερκυραίου ζωγράφου Γαλλινᾶ ἐστέθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὴν ἐκθεσὶν ἐνεκαίνισαν οἱ πριγκίπισσες τῆς Οὐαλλίας, ὅτινες ἠγόρασαν τέσσαρας ἐκ τῶν εἰκόνων του. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν πριγκίπων ἠκολούθησε τὸ ἄνθος τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, ἐντὸς δὲ τῶν δύο πρώτων ὡρῶν ἐπωλήθησαν πολλαὶ εἰκόνες, ὧν ἡ ἀξία ἀνῆλθεν εἰς ἑκατοντάδας ἀγγλικῶν λιρῶν.

Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἐπιδοκίμουσιν ἐπαίνους εἰς τὸν Ἕλληνα ζωγράφον, ὅστις ἐν τῇ πρωτεύσῃ τῆς Ἀγγλίας ἐκλήθη ὑπὸ τῆς δουκίσσης τοῦ Ὀλμυταν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἐτέθη ἡ ἐκθεσίς του. Μεθ' ὑπερφανίας ἀναγράφου τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ Ἕλληνος ζωγράφου, ὅστις ἐν τῇ μεγάλῃ πρωτεύσῃ τιμᾷ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα. Ἐπιτυχία ὑδρογράφων ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν εἶναι εὐχερῆς, ὅπως ἀλαχοῦ. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καλλιτεργεῖται ὁ κλάδος οὗτος τῆς ζωγραφικῆς καὶ πλειότερον ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῆς Εὐρώπης καὶ ἐν αὐτῇ ἐργάζονται οἱ ἐξοχώτεροι ὑδρογράφοι τοῦ κόσμου· ὥστε ἡ ἐπιτυχία τοῦ κ. Γαλλινᾶ ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ τούτῳ κέντρῳ δικαιοὶ πληρέστατα τὴν γνώμην περὶ τῆς μεγάλης ἀξίας τοῦ Ἕλληνος καλλιτέχνου, ὅστις ἐν μεγίστῃ ἀκριβείᾳ καὶ ἀσθηματικῇ ἀναπαιρτᾷ τὰ ποιητικώτερα τόπια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποδίδει τὴν γλυκύτητα τῶν χρωμάτων τοῦ Ἕλλην. οὐρανοῦ.

Ἡ πρόοδος ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ κ. Γαλλινᾶ εἶναι ὄντως ἀξία πολλῆς παρατηρήσεως. Ἐν αὐτοῖς τοῖς πρώτοις ἔργοις διεκρίνετο τοῦ μέλλοντος ἐξόχου καλλιτέχνου ἡ ἰδιοφυΐα. Τότε μόλις ἠγόραζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀντὶ ὀλίγων δραχμῶν τὰ καλλιτεχνήματά του, καὶ ἐδυσφόρουν μάλιστα διὰ τὸ ὑπερβολικὸν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ νεοροῦ ζωγράφου. Σήμερον ὅμως τὰ ἔργα του κοσμοῦν τὰς αἰθούσας τῶν ἀνακτόρων τῆς αὐτοκρατείας τῆς Αὐστρίας, τῆς βασιλείσης τῆς Ἑλλάδος, τῆς Μ. δουκίσσης Ἀλεξάνδρας, τῶν πριγκίπων τῆς Οὐαλλίας, καὶ τῆς δουκίσσης Ἀλπαν.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΥΡΙΩΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἡμετέρα πόλις εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ περιελθῇ ἐν ἑαυτῇ ἕνα μαργαρίτην, τὴν

καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινῶν ἢν κατήρτισε καὶ διοργάνωσεν ὁ εἰδικώτατος εἰς ταῦτα καταστάς κ. Ἀλέξ. Φιλαδελφεύς, λογογράφος καὶ καλλιτέχνης. Μετὰ τοῦ κ. Φιλαδελφεύς ὅστις ἔσχε καὶ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς λαμπρᾶς ταύτης ιδέας συνειργάσθη καὶ ἐκθύμως συνέπραξεν ἡ κυρία Κάλλιρρόη Παρρὲν καὶ διευθύντρια τῆς «Ἰσημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐν τοῖς γραφεῖσι τῆς ὁποίας ἐγένετο καὶ ἡ ἔκθεσις. Περὶ τὰς 90 Ἐκθεσίας ἄσασαι Ἑλληνίδες πλὴν τεσσάρων ἢ πέντε ξένων, ἐπλημύρουν τοὺς τοίχους τῶν δύο αἰθουσῶν μετὰ τὰ χειροτεχνήματα τὰς ζωγραφίας τὰ ἀνάγλυπτα τὰς ἐνυφάντους γραφὰς τὰ πικτὰ πλαίσια καὶ τὰ ἐκ ναστοχάρτου καὶ γουταπέρκας κομφοτεχνήματα αὐτῶν. Καὶ ἦτο μιά ποιήσις, ἄρωμα, πνοὴ ζεφύρεως αὔρα, ὠκεανία, ἡ ἀναπεμπομένη πνοὴ ἐκ τῶν δημιουργημάτων ἐκείνων ἅτινα ἐπιλοτέχνησαν χεῖρες τόσον ἀβραὶ, δάκτυλοι τόσον πλαστικοὶ καὶ τόσον λεπτοί. Ταῦτα δὲ πάντα κατέταξε ἐξήρτησε διεκόσμησε μετὰ μοναδικῆς φιλοκαλίας καὶ ἀγάπης ὁ κ. Φιλαδελφεύς ὅστις συνέταξε καὶ πλήρη κατάλογον τῶν διαφόρων ἐκθεμάτων. Θὰ ἦτο μακρὸν ἔργον νὰ καταριθμήσῃ τις τὸ πλῆθος τῶν καλῶν ἔργων. Θὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς ὀνόματα χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν ἔκθεσιν ἵνα ἔχωσι ἕναυλα τὰ ὀνόματα τῶν δεσπ. Φανῆς Βάφα, Ἐμπίδοκλέους, Ζυμβρακῆ, Γούδα, Ἄρονσον, Ραῦμόνδου, Σκούφου, Βολανάκη, Ζωγράφου, Ἐμπεϊρίκου, Βουγιούκα, Δραγοῦμη, Σολωμοῦ καὶ τὰ τῶν κυριῶν Ἀμοιραδάκη, Κινδύνη, Καμπούρογλου, Παπαγεωργίου, Ἀβραμιώτου, Θωμοπούλου, Γιαλλούση. Ἡ ἔκθεσις διήρκεσεν ὀκτὼ ἡμέρας, ἐκρίθησαν δὲ τὰ ἔργα ὑπὸ δύο ἐπιτροπῶν καὶ ἀπενεμήθησαν πολλὰ μετάλλια. Πλήθος κόσμου καθ' ἑκάστην μέχρι ἀποπνεύμαθ' ἠνωθετο ἐν τῇ μικρᾷ καλλιτεχνικῇ ἔκθεσιν, ἥτις πέπρωται νὰ καταστῇ ἡ ἀφετηρία λαμπρᾶς καλλιτεχνικῆς δράσεως καὶ μορφώσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωσίᾳ διότι ὅπου ἡ μήτηρ εἶνε καλλιτέχνης καὶ φιλόμουσος ἐκεῖ καὶ τὰ τέκνα, οἱ μέλλοντες πολῖται, εἶνε καὶ αὐτὰ φιλόμουσα, καλλιτεχνικὰ καὶ πολιτισμένα.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Τὸ ἐφετεινὸν Ζωγράφειον χιλιδραχμῶν βραβεῖον τοῦ ἐν Παρισίῳ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Γαλλίᾳ ἔλαβεν κατὰ τὸ ἥμισυ ὁ παρ' ἡμῶν εἰδικὸς περὶ τὴν παλαιογραφίαν κ. Ἰωάννης Σακκελιῶν διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα κατάλογον τῆς Παιμιακῆς βιβλιοθήκης.

Ἐκ Παρισίων ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἐδ. Becquerel, τοῦ γνωστοτάτου ἐπιστήμονος καὶ μέλους τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Γεννηθεὶς τῷ 1820 ἐν Παρισίῳ, ἐνησχολήθη πάντοτε εἰς τὰ φυσικὰ ἐπιστήμας καθόλου. Τῷ 1878 διεδέχθη τὸν πατέρα του ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς φυσικῆς ἱστορίας τοῦ Μουσείου. Μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ἐξελέγη τῷ 1863 ἐν τῷ τμήματι τῆς γενικῆς φυσικῆς, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Despretz. Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται πλὴν ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν σπουδαία μελέται περὶ τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, καὶ γενικώτερον ἐπὶ πλείστων θεμάτων τῆς πειραματικῆς φυσικῆς.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀδελφῆς Καρόλου τοῦ Μεγάλου «Ἄδας», τὸ χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον καὶ διὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ κοσμηματογραφῶν κεκοσμημένον, τὸ ἀποτελοῦν καθ' ἑαυτὸ πολύτιμον ἱστορικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κειμήλιον καὶ τούτου ἕνεκα ἐν θριάμβῳ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐν εἴτει 1794 εἰς Παρισίους ἀποκομισθὲν ἐκ Τριέρης, ὅπου ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐνάτου αἰῶνος διετηρετο ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Μανθίου, εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν συμμάχων

νάλιν ἀποδοθὲν ὅπου ἐδωρήσατο αὐτὸ ἡ εὐσεβὴς Ἄδα, ὁ περιλάλητος «Κωδὶξ τῆς Ἄδας ἐν Τριέρῃ», εὑρίσκειται πρό τινος ἐν πανομοιότητος καὶ λαμπρῶς περιγεγραμμένον ἐν τῇ Ἑθνικῇ ἡμῶν βιβλιοθήκῃ. Ἡ «Ἱταρεία τῆς ἱστορίας τῶν Παραρρηνίων χωρῶν» δι' ἀδράς δαπάνης καὶ διὰ συνεργασίας πολλῶν λογίων, καλλιτεχνῶν καὶ παλαιογράφων, ἐξέδωκε μέγαν καὶ πολυτελεῆ τόμον ἐπιγραφόμενον ἀπὸ ἐν Τριέρῃ κωδὶξ τῆς Ἄδας, ὅπως καταστήσῃ καὶ εἰς ἄλλους προσιτὸν τὸν ἀληθῆ τούτου θησαυρὸν τῆς ἐν Εὐρώπῃ γραφικῆς τέχνης κατὰ τὴν ἐπικρατίην τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν πρώτῃν διάδοσιν τῶν γραμμάτων κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Μεγάλου.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἐγένετο ἡ ἐκλογή τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ Πιέρ-Λοτι, ὡς διαδόχου τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Κυρίου Δε Καμῶρ», τοῦ «Ἡμερολογίου Ἀπόρου Νέου», καὶ τῶν ἄλλων φανταστικῶν μυθιστορημάτων, γνωστῶν καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Ὁ Λοτι κατὰ τὸν ἀγῶνα τούτου ἔσχε κρατερῶς ἀντιπάλους, τὸν Ζολᾶ, τὸν μέγαν τοῦτον ἠγέτην τῆς πραγματικῆς σχολῆς, τὸν διακεκριμένον μυθιστοριογράφον Φερδινάνδον Φάβρ, καὶ τὸν Ἑρρίκον Μπορνιέ, τὸν ἐμπνευσμένον δραματογράφον τῆς «Κόρης τοῦ Ρολάνδου».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῷ οἰκοπέδῳ Σαπουνηζάνη ἀνασκαφαὶ νέα καθ' ἑκάστην κειμήλια φέρουσιν εἰς φῶς. Οὕτω εὐρέθη ἀγγελτον ἀρίστης τέχνης φέρον τὴν περιέργον ἐπιγραφὴν ΕΙΧΟΝ ΚΑΛΛΟΣ· τὸ ἀγγετον εὐρέθη ἐντὸς τάφου ἀνήκοντος εἰς νεαρὰν πιθανῶς γυναῖκα. Μεταξὺ δὲ πολλῶν μικροῦ λόγου ἀξίων εὐρέθη ὠραιότατη πυξὶς ἀκεραία εὐτυχῶς, μετὰ τοῦ πάματος αὐτῆς ἔχουσα περίεξ ἐξωγραφημένας ἑξ γυναικείας μορφάς. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθη ἐπὶ λίθου ἀπλοῦ χρησιμεύσαντος ἐπιτύμβιος πλάξ καὶ ἐπιγραφὴ ἀτυχῶς ἠρωτηριασμένη, ἥς ὅμοις τὰ γράμματα φαίνονται χρωματισμένα διὰ ζωποῦ ἐρυθροῦ χρώματος κάλλιστα διατυρωμένου. Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν στοιχείων εἰκάζεται ὅτι ἀνάγονται εἰς τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Πρὸ ἡμερῶν ἠνοίχθη ὁ μαρμαρίνος τάφος περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἐγράφησαν καὶ θέαμα ἐκπληκτικὸν παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν παρευρεθέντων. Ὁ τάφος αὐτοῦ πλήρως διατυρωμένου ὕδατος καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἀνεπαύετο ὁ σκελετὸς εὐσώμου ἀνδρός ἔχοντος τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς δυσμὰς καὶ τὰς χεῖρας πλαγίως. Τὸ ὕδωρ εἶχεν ἀπολευκάνει τὰ ὀστέα καὶ διεκρίνοντο καθαρώτατα οἱ κάλλιστα διατηρηθέντες ὀδόντες ἀμφοτέρων τῶν σιαγόνων. Παρὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα εὐρέθη ὠραιότατη λήκυθος ὡς ἐπίσης καὶ ἐτέρα μεγάλη καὶ δύο μικραὶ καλλιτεχνικώταται παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα· μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν ἐτέρα ἐπίσης μεγάλη. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πλησίον τῆς κεφαλῆς εὐρέθη μία μεγάλη λήκυθος πρὸς τὴν ἀριστερὰν ἐτέραν καὶ εἶτα κατὰ σειρὰν ἤρχοντο μέχρι τῶν ποδῶν τοποθετημένα δέκα λύχθοι. Δυστυχῶς τὰ σχήματα καὶ οἱ χρωματισμοὶ ἐξηλείφθησαν ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Οἱ τάφοι οὗτοι οὐδέμιν ἐπιγραφὴν ἔφερον ἐκ τῶν λήκυθων δὲ εἰκάζεται ὅτι ἀνάγονται εἰς τὴν 4 π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Πλὴν τῶν ἀγγελιῶν εὐρέθη καὶ μὴ σιδηρὰ στυλεγγίς. Πλησίον τοῦ τάφου εὐρέθη καὶ ἕτερος ὁμοίως κατασκευῆς ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ὀστέων καὶ τούτων ἐν ἀποσυνθέσει οὐδὲν ἕτερον ἄξιον λόγου περιεῖχε.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Χριστιανικὸς οἶκος ὑπὸ Ἰγνατίου Μοσχάκη ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογίας. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν κα-

ταστημάτων Α. Κωνσταντινίδη 1891.

Εἰς ὧραιον τομίδιον, ἐδημοσίευσεν τὰς περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου πέντε ὁμιλίαις αὐτοῦ ὁ διαπρεπὴς θεολόγος ἡμῶν κ. Ἰγνάντιος Μοσχάκης. Εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ὁμιλιῶν τούτων προέβη ὁ κ. Μοσχάκης ἐκπληρώσας θερμὴν σύστασιν πολλῶν ἀκροασάμενων αὐτὰς καὶ δικαίαν ἀπαίτησιν ἐκείνων ὅσοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὰς ἀκούσωσι διότι ὁ χώρος τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιλάβῃ πάντας. Συνιστῶντες θερμῶς εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον, «Ὁ Χριστιανικὸς Οἶκος» νέον ἔργον τοῦ ἐμβριθοῦς θεολόγου, ἐκφράζομεν ἅμα τὴν χαρὰν ὄλου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοιούτων ὠφελιμοτάτων βιβλίων ἅτινα θὰ ἀναχωρηώσωσι καὶ θὰ συγγραφήσωσι τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν οἰκογενεῖαν καθήκον.

Ρωμαϊκῶν Δίκαιον Arndts ἐξεδόθησαν καὶ τὰ τεύχη 16, 17 καὶ 18 τοῦ Β'. τόμου τοῦ σπουδαίου τούτου νομικοῦ συγγραμματος, οὗ τὴν μετάφρασιν ὡς γνωστὸν ἐξακολουθεῖ ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων νέων δικηγόρων γερμανομάθης κ. Ι. Θ. Κυριακός. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Βλμπεργ ἐνταῦθα.

Ἡ Νὰνὰ Αἰμυλίον Ζολᾶ. Ἀγγέλεται ἡ β'. ἐκδοσις τοῦ πολυκρότου τούτου μυθιστορήματος μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κατὰ τὸ 1880 ὑπὸ γνωστοῦ λογιῶν καὶ διακεκριμένου δημοσιογράφου κρυπτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Φλόξ. Ἡ Β'. αὕτη ἐκδοσις γενήσεται κατὰ φυλλάδια πρὸς 5 λ. ἕκαστον ἐξ 8 μεγάλων σελίδων.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙΟΝ Β. ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

Τὸ παρ' ἡμῶν ἄριστον καὶ κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐν Εὐρώπῃ παιδαγωγείων καθηρισμένον ἀρχαῖον τοῦτο ἐκπαιδευτήριον ἔπερ ὑπὸ τὴν φιλοπρόσδοον, πατρικὴν καὶ αὐστριανὴν διεύθυνσιν τοῦ βέκτου κ. Β. Βουλγάρεως τόσους ἀγλαοὺς παρήξε καρποὺς, πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἦγε ὧραιαν καὶ ζηλευτὴν τελετὴν ἐπὶ ταῖς ἐξετάσει τῶν μαθητῶν ἐν τῇ γυμναστικῇ, τῇ μουσικῇ, τῇ ἰχθυογραφίᾳ κ.τ.λ.

Πλήθος φιλομούσων, ἐν οἷς πολλαὶ κυραὶ, κατέκλυζεν τὸν εὐρὺν περίβολον, φιλοκάλως διακεκοσμημένον. Τὴν 4ην ὥραν προσελθόντος τοῦ κ. Δημάρχου, ἤρξατο ἡ τελετὴ δι' ὧραιον θουρίου, μετὰ θαυμασίας δὲ εὐρυθμίας καὶ τάξεως ἐγένοντο αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν. Τὸ θέαμα ἦν εὐφρόσυνον, ἐπὶ ὧρας δὲ οἱ θεαταὶ παρεχολούθουν θαυμά-

ζόντες αὐτό. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἀρμονικώτατα ἐφάλλοντο ἄσματα καὶ ἀπηγγέλλοντο διάλογοι, ὑπὸ τοὺς ἤχους δὲ τῆς μουσικῆς ἐπανελαμβάνοντο τὰ γυμνάσια. Ἡ τελετὴ ἔληξε τὴν 7ην ὥραν. Πάντες ἐνθουσιασμένοι συνέχαιρον τὸν διευθυντὴν τοῦ παιδαγωγείου κ. Βουλγάρην, τὴν ἀξιοτίμον κυρίαν του κατὸν συμπαθέστατον ἀνεψιὸν του κ. Γ. Βουλγάρην, διδάκτορα τῆς φιλολογίας ἐπὶ τοῖς ἀρτύτοις αὐτῶν κόποις πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ὅντως οἱ πρὸς αὐτοὺς ἔσονται εἶνε δικαιοτάτοι. Ἄς λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰς καταπληκτικὰς προόδους τοῦ παιδαγωγείου Βουλγάρεως, ὅστις μετὰ ἀκριθεῖ ἐξέτασιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ, ὅπου μετέβη, ὀργανισμῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἀνεγράψεν ὡς κύριον μάθημα τὴν γυμναστικὴν. Εὐφρόσυνον αἰσθησιν παρήγαγε καὶ ἡ εἰς τὴν μουσικὴν, ἰχθυογραφίαν καὶ καλλιγραφίαν πρόσδος τῶν μαθητῶν, μαρτυροῦσα καὶ τὸν ἐν τούτῳ ἀγῶνα τῶν διευθυντῶν τοῦ Λυκείου, ἀγῶνα πάντοτε στεφόμενον ὑπὸ ἐπιτυχίας ἐπ' ἀγαθῶ τῶν παιδῶν καὶ τῶν εὐτυχῶν γονέων.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

12

ΓΡΙΦΟΣ

Αἶ! μῦς! τί; καί σου νῆας+
λέξεις — ἰγένος ἦν
I. N. K.

13

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Νὰ τεθῶσιν αἱ διεσπαρμέναι ΘΕ-MEN-ΑΛ-ΚΕ
αὗται συλλαβαὶ κατὰ σειρὰν ΑΛ-ΕΙ-ΠΩΝ-ΑΕ
ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἀρχαῖον ΛΑΙ ΠΩΝ-ΒΟΥ-ΑΝ
βητόν. ΘΡΩ-ΛΑΙ-ΛΑ-ΟΣ

14

ΚΥΒΟΛΕΣΟΝ

B . . .
. Λ . .
. . N .
. . . P

15

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Κατὰ τί ὁμοιάζουσιν οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ γυναῖκες;

16

ΦΩΝΗΝΤΟΛΙΘΟΝ

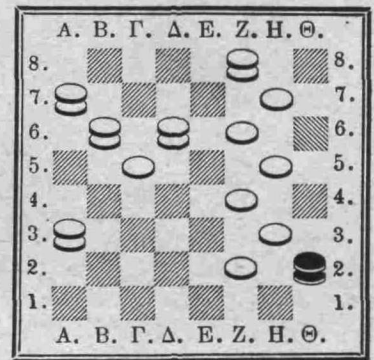
Φ. λ. ν. λ. σ. σ. 3 — δ. . .
x. p. δ. . . ν

17

ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

Α. α. α — . ο. — . η. τ. ν — . ο. — ω. —
. ε. ν. ο.

Ἄραβικὸς Ἴππος

Λευκὰ

Τὰ λευκὰ ἀρχίζουν καὶ κλείουν 2 δάμας μαύρων (εἰς 4 κινήσεις)

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δ. Ι. Μ. Ζάκυνθον. Ἐπιστολὴ σας καὶ χειρόγραφον ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Η. Κ. Γαλαξίδιον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Α. Καρδίτσαν. Ἀναμεινόμεν πρὸ πολλοῦ καὶ σπεύσατε. — Μ. Δ. Σ. Σμύρνην. εὐχαριστοῦμεν — Journal Iris Bucarest. Εὐχαριστοῦμεν, ἐλλείποντα φύλλα ἀπεστάλησαν. — Σ. Σ. Βῶλον' ὁμοίως. — Γ. Α. Κ. Σύρον, ὁμοίως. — Δ. Τ. Ἄεσον, ὁμοίως. Ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸν φίλον κ. Σ. Γ. τμηματάρχην. — Λ. Μ. Κέρκυραν. Ἐχετε δίκαιον τόσο καλά εἶνε γραμμένη ἡ ἐπιστολὴ σας, καὶ τόσῳ πιστὴ ἀφήγησις τῶν συμβάντων αὐτοῦ, ὥστε ἐκέφθην καὶ πρὸς δημοσίευσιν νὰ δώσω εἰς τινὰ φιλικὴν ἐφημερίδα. Ἀμφότερα τὰ χειρόγραφα ποῦ ἔλαβον θὰ δημοσιευθῶσι ἐν καιρῷ. Μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι πρὸ πολλοῦ στερούμεθα ἰδικῶν σας ἔργων καὶ δεῖ προτοτύπων, ἅς ἐλπίσωμεν ὅτι τάχιστα θὰ λάβωμεν. Ι. Μ. Μ. Καραΐ Πουνάρ. ἀριθ. 25 ἐστάλη.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν ἀνέλαβεν ὁ γνωστὸς φιλοπρόσδος καὶ βέκτης βιβλιοπώλης—ἐκδότης κ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Δ. ΧΑΛΙΚΙΑΣ (Ἐν Βραζιλίᾳ).

πρὸς ὃν δύνανται πάντες οἱ ἐν Ρουμανία διαμένοντες ν' ἀπευθύνονται εἴτε πρὸς ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν εἴτε πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἰουνίου τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ εἰσέρχεται εἰς τὸ 4ον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἔτος.

Οἱ κ. κ. ἀνταποκριταὶ καὶ πράκτορες ἡμῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ἐσωτερικῷ ὅσοι εἰσέτι ἢ δὲν ἔπεμψαν τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα, ἢ δὲν εἰσέπραξαν αὐτά, παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν πλέον νὰ ἀποστείλωσι γενικὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν των τοῦλάχιστον μέχρι τέλους τοῦ ἐ. μηνὸς Μαΐου ὅπως καὶ ἡμεῖς τακτοποιήσωμεν τὰς ληψοδοσίας τῶν δαπανῶν καὶ εἰσπράξεων.

Ἐπίσης οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. συνδρομηταὶ, οἱ μὴ καταβαλόντες εἰσέτι τὴν ἐτησίαν ἢ Β' ἐξαμηνον συνδρομῆν των, νὰ σπεύσωσιν ὅσον ἔνεστι τάχιστα καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτης, ἀναλογιζόμενοι ὅτι καὶ μεγάλας δαπάνας ὑφιστάμεθα καὶ ὅτι οὐδαμοῦ τοιοῦτον σύστημα πληρωμῆς εἶνε ἀνεκτόν.

Ὅσοι τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ καὶ κατὰ τὸ νέον 4ον ἔτος ἅς εὐαρεστηθῶσι νὰ εἰδοποιήσωσιν ἐγγράφως καὶ ἐγκαίρως τοῦτο πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἵνα ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ 4ου ἔτους διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ.

Ἐπειδὴ δὲ πλείστοι ὅσοι καθ' ἐκάστην σχεδὸν παρακαλοῦσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκ δευτέρου ἀποστολὴν ἀριθμοῦ τινος τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου ἀπολεσθέντος δηλοῦμεν πρὸς γνώσιν τῶν κ.κ. συνδρομητῶν ὅτι μέχρι τῆς λήξεως τοῦ 3ου ἔτους νὰ σπεύσωσιν ὅπως εἰδοποιήσωσιν ἂν ἐλλείπει ἀριθμὸς τις νὰ τοῖς ἀποσταλῇ, διότι βραδύτερον καὶ ἀφ' οὗ καταρτισθῶσιν οἱ τόμοι τῆς Β' ἐξαμηνίας, ἢ εὐρεσις ἀριθμοῦ τινος ἂν μὴ εἶνε ἀδύνατος, θὰ εἶνε δυσχερεστάτη.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. 8.—Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χάρτου λ. 30.
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20—Γραφεῖον ἐν ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΜΑΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΑΒΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'—ΤΟΜΟΣ Β'—ΑΡ. 35

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅτε κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐπανελήφθη ἡ ἔκδοσις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», πολλοὶ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἠνούνουν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἀρχομένην ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ἔτους, ἤτοι ἀπὸ τὸν μῆνα Ἰούλιον. Ἐπειδὴ δ' ἕνεκα τούτου πλείστοι ἔσαι ἀνεφύησαν ἀνωμαλίας, ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἔκρινεν ἐπ'ἀνάγκης νὰ βραδύνῃ τὴν ἔκδοσιν τῶν δύο τελευταίων τευχῶν τοῦ Μαΐου, ὅπως τοῦ νέου ἔτους ἔναρξιν κάμωμεν ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν 1 Ἰουλίου. Ἐπομένως πρὸς ἀποφυγὴν νέων ἀνωμαλιῶν δηλοῦμεν πρὸς πάντας τοὺς ἡμετέρους ἀνταποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς, ὡς καὶ εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγγραφησομένους τοιοῦτους, ὅτι ἡ μὲν ἐγγραφή θέλει γίνεσθαι ἐν οἰαδῆποτε ἐποχῇ τοῦ ἔτους, ἡ δὲ συνδρομὴ θὰ λογιζέται πάντοτε καὶ μόνον τῆ 1 Ἰουλίου καὶ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ὅχι, ὄχι... ἔτσι... ἐναγκαλίσθητε ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὅπως κάμουν οἱ ἀγαπώμενοι...»

Τότε δ' ἐκείνος ἐναγκαλίσθεις τὴν Ροζαλίαν τὴν ἔσφιξε θερμῶς ἐπὶ τῆς καρδιάς του. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον δεῖγμα ζωῆς, ὅπερ παρέσχεν ἡ Ὁρτενσία. Ἐκτοτε διέμεινεν ἀφηρημένη, οὐδολως προσέχουσα πρὸς τὰ περὶ ἑαυτὴν συμβαίνοντα, ἐνῶ ἐπὶ τῆς νεανικῆς αὐτῆς μορφῆς ἦν ἐξωγραφημένη ἡ ἔκφρασις ὑποκώφου καὶ ἀγερῶχου μνησικακίας ἀνθρώπου, ἀποθνήσκοντος λίαν ταχέως, παρὰ τὸν διακαῆ του πόθον νὰ ζήσῃ, καὶ μὴ αἰσθανθέντος τελείως τὰς ματαιότητας καὶ ἀπογοητεύσεις τοῦ κόσμου τούτου.

XVII

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ἡμέρα ἑορτῆς ἐν Ἄψ εἶνε ἡ Δευτέρα, ἡμέρα τῆς ἀγορᾶς.

Αἱ ὁδοὶ βριθοῦσιν ἀνθρώπων, ἡ ἀγορὰ παντοίων εἰδῶν.

Δευτέραν ὅμως τινά, τὴν τρίτην Δευτέραν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ἡ ζωηρότης τοῦ πλήθους ἦν λίαν ἀσυνήθης. Συνωμίλου, ἔχειρονόμου καθ' ὁμάδας δὲν ἐπρόκειτο ἤδη ὅμως περὶ ἀγορᾶς ἢ πωλήσεως ἀντικειμένου τινός, ἀλλὰ περὶ γεγονότος, ὅπερ τὰ μάλα ἐφάνετο τοὺς πάντας ἐνδιαφέρον. Εἶχε διαδοθῆ δηλαδὴ ἡ φήμη, ὅτι ἐμελλον νὰ βαπτίσωσιν αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν τὸ τέκνον τοῦ Νουμά, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Ρουμεστάν, οὗ ἡ γέννησις πρὸ τριῶν μῶλις ἑβδομάδων εἶχε χαίρεισθῆ διὰ τῶν ζωηροτέρων ἐνδείξεων

χαρᾶς, καθ' ὅλην τὴν Ἄψ καὶ τὴν ἐπαρχιακὴν Μεσημερίαν. Δυστυχῶς τὸ ἕνεκεν τοῦ βοθέως τῆς οἰκογενείας πένθους βραδυνὰν τοῦτο βάπτισμα, ἔδει διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν νὰ μὴ ἔχῃ ἀπολύτως πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, θὰ παρήρχετο δ' ὕλως ἀπαρτήρητος ἢ τελετῇ, ἐὰν δὲν ἐτύγχανον παροῦσαι παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἀνθοπώλιδές τινες ἐκ τῆς χώρας τῶν Μπῶ. Ἰδοῦσαι αὐταὶ τὴν ἀμάξιν τῆς θείας Πορτάλ στασαν πρὸ τῆς ἐκκλησίας, μετέδωκαν ἀμέσως τὴν εἰδήσιν εἰς ἄλλας πωλητριάς, ἐκεῖναι εἰς ἐτέρας, καὶ, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν μικρὰ ὁδὸς ἐβρίθην ἀνθρώπων, προσκτεταμένη ὅλον τὸν θόρυβον καὶ τὴν βοήν τῆς ἀγορᾶς.

Ἐκαστος ἐσπευδε νὰ καταλάβῃ κατάλληλον θέσιν, ἀνερριχῶντο εἰς τὰ δένδρα καὶ τοὺς τοίχους τῆς ὁδοῦ. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐξώθυρα τοῦ ναοῦ ἠνεφῆθη καὶ ἀμέσως ἀντήχησεν ἐν παρατεταμένον «Α!» Ἐπὶ κεφαλῆς προὔχωρει ὁ κ. Λέ Κεσνοά, μελανειμμονῶν, ἀρκετὰ ἐπίσημος ἀνάδοχος, ἔχων εἰς τὸν βραχίονά του τὴν κυρίαν Πορτάλ, λίαν ὑπερήφανον ἐπὶ τῇ τιμῇ, ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς συνανάδοχος εἰς τὸν πρῶτον ἄρχοντα τῆς Γαλλίας. Ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ σεβαστοῦ τούτου ζευγους, ὅπερ ἐκ τῶν ἐγγὺς ἠκολούθει ὁ μέγας τῆς Ἄψ πολίτης, ἐπίσης μελανειμμονῶν, τὸ πλήθος ἐσίγησεν. Ἄλλ' ἡ ἐμφάνισις εὐτραפוῦς τινος καὶ ἀπλοικῆς τροφοῦ, φερούσης τὸ βρέφος, δυσδιάκριτον ἐντὸς τῶν πλουσιῶν τριχάπτων, διεσκέδασεν ἀμέσως τὴν παροδικὴν θλίψιν τῶν θεατῶν, διεγείρασα νέαν βοήν, νέας ἐνθουσιώδεις ἀνευφημίας.

— Νά το... ἔ. ἔ. νά το.

Ὁ Νουμάς ἐκπληκτος ἔστη ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς ἐκκλησίας, θεωρῶν τὰς μελάγχρους ἐκεῖνας μορφάς, τὸν μεγαν ἐκεῖνον συνωστισμὸν ὅπως ἴδωσι τὸ τέκνον

του. Καίτοι δὲ συνειθισμένους εἰς τοὺς τοιοῦτους θριάμβους, ἠσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην μίαν ἐκ τῶν ζωηροτέρων τοῦ πολιτικοῦ του βίου συγκίνησιν. Ἦτοιμάσθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' εἶτα ἀνεκόπη, σκεφθεὶς ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλον τὸ μέρος.

Ἀφοῦ δ' ἐπέβησεν τῆς ἀμάξης, διέταξε τὸν Μένικλον νὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν των, διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ. Ἄλλ' εὐθὺς ἠκούσθη γενικὴ κραυγὴ:

— Ὅχι, ὄχι... ἀπ' τὴν ἀγορά... ἀπ' τὴν ἀγορά.

Ἐπρεπε νὰ διανύσωσι τὸν τριπλάσιον δρόμον, νὰ διέλθωσι διὰ τῆς ἀγορᾶς.

— Πήγαινε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀγορά.» εἶπεν ὁ Ρουμεστάν εἰς τὸν ἠνίοχον, ἀφοῦ διὰ τοῦ βλέμματός ἠρώτησε τὸν πενθερόν του, ὃν ἤθελε ν' ἀπαλλάξῃ τόσῳ μακρᾶς καὶ πομπώδους πορείας. Καὶ ἡ ἀμάξα προὔχωρησε πρὸς τὴν ἀγοράν, μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ πλήθους, ὅπερ ἦτο εἰς τὸ ζηνὶθ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, παρακωλύον διὰ τῆς συνωστίσεώς του ἐκάστοτε τὴν πορείαν τῆς ἀμάξης, μέσῳ τῶν ὑψουμένων πύλων, τῶν κινουμένων ρινομάτρων. Αἱ γυναῖκες προέβαλλον τὴν φλέγουσαν καὶ ὡσεὶ ὀρειχάλκινον μορφήν των, ἤρκει δὲ μόνον τὴν βρεφικὴν σκιόφαιαν του νὰ ἴδωσιν ὅπως ἀνακράζωσι:

— Θεοῦλη μου, τί ὠραῖο ποῦ εἶνε!...

— Μοιᾶζει τὸν πατέρα του... ἔ...;

— Ἐχει καὶ τὴν μύτην του τὴν βουρβονική...;

— Γὰρ δεῖξέ μου πουλάκι μου, τὸ ὠμορφο προσωπάκι σου...

— Μπορεὶ κανεὶς νὰ τὸ ρουφήξῃ σ' ἕνα ποτήρι νερό...;

— Ἀχ! τὸ περδικάκι μου...

— Τὸ γλυκούτσικό μου τ' ἀρνάκι...

Ἐκεῖνο δὲ, παιδίον ἐνός μηνός, οὐδὲλως ἐταράσσεται ἐκ τοῦ θορύβου τούτου. Παρ-

ετήρει έκστατικόν τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο πλήθος, μὲ δύο σταγόνας γάλακτος εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, ἐφάνητο δ' ἤτυγον καὶ προφανῶς εὐχαριστοῦμενον ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῶν διαφόρων ἐκείνων μορφῶν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, τῆς ὁλοῦν ἀυξούσης ἐκείνης βοῆς τοῦ ὄχλου, εἰς ἣν συνανεμίγνυτο οἱ βελασμοὶ καὶ οἱ μυκηθμοὶ τῶν ζῶων, μυκηθέντων καὶ τούτων τοὺς κυρίους τῶν καὶ οἰονεὶ συμμετεχόντων τῆς γενικῆς χαρᾶς.

Ἐν τῇ καλλιτέρᾳ αἰθούσῃ τῆς οἰκίας Πορτάλ, ἡ Ροζαλία ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ περιφέρουσα τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ κενοῦ λυκνοῦ εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν, ἀνυπομόνει ἕνεκα τῆς βραδύτητος τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ τεκνίου της. Τὰ λεπτὰ τῆς μορφῆς αὐτῆς χαρακτηριστικὰ, κοιλωθέντα ἐκ λύπης καὶ δακρύων, ἐνέφανον ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους ἐκείνους μῆνας βίου της, ἀνησυχίας, σφοδρῶς θλίψεως, τὴν μετὰ τοῦ Νουμᾶ διάστασίν της, τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς αὐτῆ Ὁρτενσίας, καὶ τέλος, ὡς δείγμα τι εὐτυχῶς ἀνακουφίσεως, τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου, ἣτις μονογονοῦ ἐπεκράτει πάντων τῶν ἄλλων.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν ἤσθανετο πλέον τοὺς τιναγμοὺς τοῦ ἀνυπομονούντος μικροῦ φυλακισμένου ἐν τῇ κοιλίᾳ της, καὶ ἐκρυσπεν, ὑπὸ δεισιδαίμονος κατελιγμένη φόβου, τὰ σπάρρανα, λεγούσα τῇ θλακμηπόλῃ της :

«Ὅταν σὲ ζήτησὺν τὰ ἐνδύματα τοῦ παιδιοῦ, ξεύρεις ποῦ εἶναι καὶ τὰ ἰδίδια».

Εἰς οὐδὲν ἐλογίζετο τὰς τρομερὰς βασιάνους, ὅτε ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, ἐφ' ὁλοκλήρους ὥρας, διακοπτομένης ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ὑπὸ σπαρξικαρδίου κρυαγῆς τοῦ προωρισμένου νὰ ὑποστῇ τὸ πεπωμένον τοῦ ὄντος, τοῦ ἀκριβῆ προπληρώνοντος ὅλην τὴν μετέπειτα χαρὰν, εἰς οὐδὲν ταῦτα πάντα ἐλογίζετο ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἀποκτήσεως τέκνου. Σχεδὸν ἀναίσθητος ἐκ τῶν πόνων, ἐπανελαμβάνεν ἐκάστοτε : «Δὲν εἶνε ζῶν... ἀπέθανε»... ὅτε ὁμως ἤκουσε τὴν ἀσθενῆ τοῦ γεννηθέντος φωνήν, τὴν οὕτως εἰπεῖν πρὸς τὸ φῶς προσφώνησιν τοῦ βρέφους, ἀπήνητησεν. ὦ! μεθ' ὁποῖας παραφόρου τρυφερότητος :

«Τὸ παιδί μου!»...

Ἦτο ζῶν. Τὸ ἔφεραν προ τῶν ὀμμάτων της. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἀνήκε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μὲ βραχεῖαν τὴν ἀναπνοὴν ὄν, τὸ ἐπτοημένον, τὸ σχεδὸν τυφλόν. Μακρὰν πλέον το πένθος, μακρὰν πλέον αἰ λύπαι.

Μεγίστην ἠσθάνετο ἀνησυχίαν ὅτε καὶ ἐπὶ τινος ἐτι στιγμᾶς ἀπεχώριζον ἀπ' αὐτῆς τὸ προσφιλὲς μικρὸν.

Ὅταν μάλιστα ἐξήρχετο μετὰ τῆς τροφοῦ τοῦ εἰς περίπατον, τότε ἡ ἀνησυχία της ἐκορυφούτο, ἀνεμέτρα καὶ τα παρερχόμενα ἐτι λεπτὰ τῆς ὥρας, μέχρι τῆς ἐ-

πιστροφῆς του, οὐδέποτε ὁμως ἡ ἀνησυχία της ἐξίχθη εἰς ὃ σημεῖον καὶ κατὰ τὴν προαῖν τῆς βραπτίσεως.

«Τὶ ὦρα εἶνε ;... ἠρώτα ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν... Πόσον ἀργοῦν !... Θεέ μου, διατί ἀργοῦν τόσον...»

Ἡ κυρία Λε Κεσνοᾶ, παραμείνασα παρὰ τῇ θυγατρὶ της, ἐπειρᾶτο νὰ τὴν καθήσυχασῃ, καίτοι ἀνησυχος καὶ αὐτὴ, καθότι ὁ ἔγγονος οὗτος, ὁ πρῶτος, ὁ μόνος ἔγγονος τῶν, μεγίστην ἐξίχεται ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς τε καὶ τοῦ κ. Λε Κεσνοᾶ ἐπίδρασιν, προσδίδων ἀκτίνα τινὰ ἐλπίδος ἐν τῷ βαθεῖ πένθει τῶν.

Μεμακρυσμένος τις θόρυβος, ὁλοῦν ἐγγύτερον ἀκούόμενος, ἐδ.πλασίωσε τὴν ἀνησυχίαν ἀμφοτέρων.

Σπύδουσι πρὸς τὸν ἐξώστην, ἀκροῶνται. Ἀκούονται ἄσπρα, φωναί, ἀνευφημιαί. Αἰφνης ἡ ἀγγλὶς θλακμηπόλος, ἣτις παρετήρει πρὸς τὴν ἀγορᾶν, κρυαγίζει :

— Κυρία, εἶνε τὸ βᾶπτισμα !..

— ὦχ! αὐτὴ ἡ Μεσημβρία, αὐτὴ ἡ Μεσημβρία, ἐπανελάμβανεν ἡ νεαρὰ μήτηρ, φοβουμένη ἤδη μὴ προσβληθῇ ὑπ' ἀσφυξίας τὸ προσφιλὲς της τέκνον.

Ἄλλ' ὄχι, ἰδοὺ αὐτό, ζῶν κάλλιστα, υπερήφανον, ἀνακινῶν τοὺς μικροὺς λευκοὺς βραχιονίους ου

— Οὔτε μὲν φωνίτσα δὲν ἔβραλε σ' ὅλο τὸ δρόμο! λέγει ἐνθουσιωδῶς ἡ θεῖα Πορτάλ, ἀφηγουμένη τὴν θριαμβευτικὴν ἀνὰ τὴν πόλιν πορείαν, τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ πλήθους. Ἄλλ' ἤδη ἄπειρον συνωστίζεται πλῆθος προ τῆς οἰκίας, καὶ ὁ Ρουμεστᾶν ἀναγκάζεται νὰ ὀμιλήσῃ.

— Κρατήσατέ το μὲν στιγμή, σὰς παρακαλῶ, λέγει ἡ θεῖα Πορτάλ τῇ Ροζαλίᾳ, προτείνουσα τὸ βρέφος καὶ σπυδουσα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἀκούσῃ τὸν ἀνεψιὸν της. Καὶ ἡ Ροζαλίᾳ ἔμεινε μόνη, μὲ τὸ τέκνον της ἐπὶ τῶν γονάτων, θεωροῦσα τοῦτο τὴν εὐτυχιστάτην τοῦ βίου της στιγμήν. Φράσεις τινὲς τοῦ λόγου τοῦ Ρουμεστᾶν ἐξινούονται μέχρις αὐτῆς, ἐλαφρὸν δὲ ῥίγος ἐπιφέρει αὐτῇ ὁ ἦχος τῆς ἐλευστικῆς ἐκείνης φωνῆς, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν δεινῶν ὅσα ἐκ τῆς εἰς τὸ ψεῦδεσθαι καὶ τὸ ἀπατᾶν ἐπιτηδείας ταύτης εὐφραδείας ὑπέστη.

Ἦδη ὁμως αἰσθάνεται ἐαυτὴν προπεφυλαγμένην ἀπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν τραυματιῶν. Ἀπέκρητε τεκνον, ὅπερ συνενοῖ ὅλην τὴν εὐτυχίαν της, ὅλα τὰ ὄνειρα της. Καὶ θλίβουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὡς ἀδιάσπαστον ἀσπίδα, το ἐρωτᾷ χαμηλοφώνως, λίαν χαμηλοφώνως :

«Θὰ γείνης καὶ σὺ ψεύστης; Θὰ διέλθῃς καὶ σὺ τὸν βίον σου προδίδων σεαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, κατασυντρίβων τις ἀδελφὴς καρδίας, αἰτινες οὐδὲν ἄλλο κακὸν θὰ πράξωσιν ἢ νὰ σὲ πιστεῦσωσι καὶ νὰ σὲ ἀγαπήσωσι ;... Μήπως θὰ εὐχαιοῦσθαι καὶ σὺ νὰ ἀπαγγέλλῃς σωρείαν λέξεων, χωρὶς οὐδολως νὰ φρονιζῆς περὶ τῆς σημασίας

των, τῆς πρὸς τὰς ιδέας σου συμφωνίας, ἀρκεῖ μόνον, ὅτι θὰ προξενῶσιν ἐντύπωσιν;

Καὶ ἀσπαζομένη αὐτό, προσέθετε !

«Μήπως, ἐπὶ τέλους, θὰ γείνης καὶ σὺ Ρουμεστᾶν, πὲς το μου ;»

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ὁ ῥήτωρ εὐρίσκετο ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του, εἶχε φθάσει εἰς τὰς ἐσχάτας ψυχολογικὰς του διαχύσεις, καὶ ἤκουε τις τὰς λέξεις. «Ἡ ψυχὴ μου, τὸ αἷμά μου... ἡ ἠθικὴ... ἡ θρησκεία... ἡ Πατρίς...» ἄς παρατεταμέναι διεδέχοντο ζητωκραυγαί.

Ἠκούθη τελευταία τις καὶ παταγώδης ζητωκραυγὴ καὶ εἶτα τὸ βραδέως ἀποχωροῦν πλῆθος. Ὁ Ρουμεστᾶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, μὲ τὸ μέτωπον καθίδρον, μειεθυσμένος ἐκ τοῦ θριάμβου του καὶ τῆς ἀνεξαντλήτου πρὸς αὐτὸν ἀγάπης ὁλοκλήρου λαοῦ, πλησιάζας δὲ τὴν σύζυγόν του, τὴν ἠσπᾶσθη μετ' εὐκρινεῶς διαχύσεως.

— Ἐ... εἶδες, ὁλοκλήρη τελετὴ ἔκαμαν γὰρ τὸ παιδί σου.

Γονυκλινῆς πρὸ τοῦ διβανίου ὁ μέγας τῆς Ἀψ πολίτης, ἐπαίριζε μετὰ τοῦ τέκνου του, ἀναζητῶν καὶ θωπεύων τοὺς μικροσκοπικοὺς τοῦ δακτύλου, τοὺς τὸ κενὸν τύπτοντας πόδας του. Ἡ Ροζαλία παρετήρει αὐτὸν ἐκστατικῆ, προσπαθοῦσα νὰ ὀρίσῃ τὴν τῶσφ ἀντιφατικὴν, τῶσφ ἀκατάσχετον, τῶσφ δυσνόητον ἐκείνην φύσιν. Εἶτα δὲ τῷ λέγει ζωηρῶς, ὡσεὶ εὐρεν ἐπὶ τέλους τὸν ὀρισμὸν της :

— Νουμᾶ, πῶς εἶνε ἐκεῖνο τὸ ῥητὸν τῆς Μεσημβρίας, τὸ ὅποιον ἡ θεῖα Πορτάλ ἔλεγε προχθές ;... Gau de... Πὲς το λοιπὸν.

— Ἄ! νὰί... Gau de carriero, doulou d' ousteau... δηλαδὴ «καλὸς γὰρ τὸν κόσμο, κακὸς γὰρ τὸ σπίτι των».

— Μάλιστα αὐτὸ εἶνε, ἀπήνητησεν ἡ Ροζαλίᾳ.

Καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις, μίαν πρὸς μίαν, ἐπανελάβε βραδέως ὡς το πιστὸν ἀπεικόνισμα τῶν θλίψεων ἕς ἐδοκίμασε, τὸ ῥητὸν τοῦτο, δι' οὐ ὁλοκλήρως φυλὴ ζωγραφεῖται διὰ τῶν ἀληθεστέρων χρωμάτων :

— Καλὸς γὰρ τὸν κόσμο, κακὸς γὰρ τὸ σπίτι του...

Τοιοῦτος ὁ Μεσημβρινός.

Γ. Ν. ΣΚΑΛΙΕΡΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ εὐδαιμονία δὲν ἀνήκει εἰς τὴν καρδίαν ἐν ἣ ἀκτινοβολεῖ, ὡς καὶ τὰ ἄστρα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν λίμνην, ἐφ' ἧς ἀντικατοπτρίζονται.

Ἡ πείρα καὶ ἡ σκέψις εἰσὶν εἰς τὰ πνεύματά μας ὅ,τι τὸ πῦρ καὶ τὸ ἄλας εἰς τὰς τροφὰς μας.

ΜΙΥΣΗΣ

Λόγιος συνεργάτης μας ἐκ Κερκύρας ἀπέστειλε πρό τινος πρὸς δημοσίευσιν τὸ κάτωθι πρῶτον ἐλεγείον τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ Ἀλβίου Τιβούλλου. Ὁ ὑπὸ το ψευδώνυμον Γλαῦκος Πόντιος κρυπτόμενος δόκιμος μεταφραστὴς μετεχειρίσθη 13 συλλαβῶν καὶ 15 συλλαβῶν στίχους πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ λατινικοῦ διστίχου, καὶ πῖσ ἦν μετὰφρασιν τοῦ κειμένου. Ὡς γνωστὸν καὶ ὁ κ. Πολυλάς μετέφρασε καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐστία» τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ τὸ 3ον ἐλεγείον εἰς 15 καὶ 17 συλλαβῶν στίχους.

ΠΡΩΤΟ ΕΛΕΓΕΙΟ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΒΙΟΥ ΤΙΒΟΥΛΛΟΥ

Ἄλλος λαμπρὸ συνάζοντας χρυσάφι νὰ πλουτίζη
καὶ δουλεμένης γῆς ζευγαῖς περισσῆς νὰ ἔχη,
ἂν πάντα θὰ ἔχη ἔχθρου σὺν παιδέματα καὶ τρόμους,
ἂν μάχης σαλπισμοὶ τὸν ὕπνο θὰ τοῦ διώκουν·
5. ἐμένι ἢ φτώχεια μου ζωὴν ἀτάραχην νὰ δίδῃ,
κ' ἄσδυστη μόνον στία νὰ λάμπῃ 'ς τὴ γωνία μου.
Σύγκαίρα κλήματα χλωρὰ καὶ μ' ἄξιο χέρι δένδρα
ἐγώ, σὺν χωρικός, μεγάλα θο φυτεύω·
κ' ἢ Ἐλπίδα πάντ' ἀλάθευτη σωρούς καρπῶν καὶ μούστους
10. νὰ δίδῃ ἐμὲ πηχτοῦς ἀπὸ λυγρὸ γεμάτω.
Ἵτι λατρεύω τοὺς θεοὺς, καὶ ἂν ἔρμος κάμπου πάλος
ἀνθόπλεγμα φορῆ, καὶ ἂν τριστρατοῦ στυλᾶρι
κ' ὅποιον καρπὸν πρωτόλειβον ὁ χρόνος μοῦ ὠριμάσῃ
τοῦ ἀγροτικοῦ θεοῦ σὺν ἀπαρχῇ τὸν φέρνω.
15. Ξανθὴ Δῆμητρ', ἀστάχυνο θὰ κρεμασθῆ στεφάνῃ
ἀπ' τὸν δικό μου ἀγρὸ 'ς τὴ θύρα τοῦ ναοῦ σου·
κόκκινο Πρίαπο σκοπὸ μὲς τὰ δένδρα θὰ στήσω,
νὰ σκιάζῃ τὰ πουλιὰ μὲ φοδερὸ θρεπᾶνι.
Λάρυπτες, ἄγιοι φύλακες ἀγροῦ, ποῦ πλούσιος ἦταν
20. καὶ τὰρα εἶναι φτωχός, κ' ἐσεῖς ἔχετε δῶρα·
τότε μοσχάρι' ἀριθμητὰ μοῦ ἐξάγιζε δαμάλα·
γῆς θύμα ὀλιγοστῆς μικρῆ ναι ἀρνάδα τῶρα·
Γιὰ σὺς ἀρνάδα θὰ σφαχθῆ νεαροὶ χωριάταις γύρω
«δῶσ' τε καλὰ κρασιὰ καὶ θέρους» νὰ φωνάζουν.
25. Τώρα ἢμπορῶ πλέον νὰ ζῶ ἀρκούμενος 'ς ὀλίγα,
χωρὶς 'ς τὰ μακρυνὰ νὰ βάζωμαι ταξειδία,
καὶ τοῦ Σειρίου ταῖς ζεσταῖς ἡμέραις ν' ἀποφεύγω
σὲ δένδρον σκιερὸ, 'ς τὸν ρύακα πῦρ τρέχει·
καὶ ὡστόσο δὲν θὰ ἐντρέπωμαι καὶ ἂν δίκωπην ἔχω πιάσῃ,
30. ἢ ἐπιλαλήθῃ ὀκνὸ ζευγάρι μὲ βουκέντρι·
δὲν θὰ βαριῶμαι ἀγκαλιαστὰ καὶ ἀρνάδα μὲς τὸν στάβλο
κ' ἐρίθι νὰ γυρνῶ, ποῦ ἐξέλασε τὴ μάννα.
Πλὴν τὸ μικρὸ κοπάδι μου, κλέφταις καὶ λύκοι ἀφῆσ' τε·
ἀπ' ἀφθονη κοπὴ κυνῆγι νὰ ζητᾶτε.
35. Ἐγὼ ἐξαγνίζω χρονικῶς ἐδῶ τὸν πιστικὸ μου,
ἐγὼ τὴ γαλινὴν ἰάλη μὲ γάλα ραίνω.
Ἐλάτε καὶ ἀπὸ τράπεζα φτωχῆ δεχθῆτε δῶρα,
θεοὶ μου εἰς καθαρὰ, πλὴν πύλινα λεκάνια·
τί μ' εὐκολόπλαστον πηλὸ τὰ πρῶτα του ποτήρια
40. κ' ὁ ἀρχαῖος χωρικός κεράμινα ἔχει φτυάσῃ.

Προγόνων πλοῦτην δὲν ποθῶ κ' οὔτε τὰ στάρια πλέον.
πῶδιδαν 'ς τὸν παπποῦ θησαυρισμένοι θεοὶ·
σπαρτὰ μοῦ ὄνουν ἄγροστὰ, 'ς τὸ στρώμα ν' ἀναπαύω
τὰ μέλη ἂν μοῦ βολῆ καὶ εἰς τραπεζιοῦ κλινάρι.
45. Πόσο ἀρεστὸ ν' ἀκούω βοαῖς ἀνέμων πλαγιασμένους
σφίγγοντας τρυφερὰ τὴν ποθητὴ 'ς τὸν κόρφο,
ἢ τὸν χειμῶν' ἀξέγνοιαστος, ἐνῶ ἢ νοτιὰ χιονίζει,
μ' ἤχο βροχῆς βοηθὸ νὰ πέφτω εἰς γλυκὸν ὕπνο!
Ἄς λάβω τούτα καὶ ἄς γενῆ πλούσιος, ὡς πρέπει, ἐκεῖνος,
50. ποῦ πληχτικαῖς βροχαῖς καὶ ὀργὴ βαστᾶ πελάγου.
Παρα γιὰ τὰ ταξειδία μου μιὰ κόρη νὰ δακρύσῃ,
κάλλι' ὄλα νὰ χαθοῦν χρυσάφια καὶ σμαράγδια!
Ἐσέ, Μεσσάλλα, πρέπονται γῆς καὶ πελάγου μάχαις,
λάφυρα νὰ ἔχη ἔχθρων τὸ σπῆτι σου στολίδι·
55. ὠραίας νέας ἄλυσσοι κρατοῦν ἐμὲ δεμένον,
ὡς θυρωρὸν ἐμπρὸς εἰς τὴ σκληρὴ τῆς θύρα.
Ἐμὲ δὲν μέλουν ἔπαινοι, Ἀπλία μου· νὰ ἦμαι
μόνον ἀρκεῖ μ' ἐσέ καὶ ἄς λέγωμαι ἀκαμάτης.
Εἶθε 'ς τὴν ὥρα τὴ στερνὴ σὲ νὰ θάρω κ' ἐσένα
60. μὲ χέρι χαλαρὸ πεθαίνοντας νὰ σφίγγω.
Θὰ κλαύσης καὶ κοιτάμενον 'ς τὴν κλίνη, ποῦ θὰ καύσουν
μὲ δάκρυα θλιδερὰ θὰ μὲ νεκροφιλήσης·
Θὰ κλαύσης· σιδερόδετα δὲν ἔχεις περικάρδια,
ἀλλ' οὔτε ἢ τρυφερὴ καρδιά σου ἔχει στερνὸρι.
65. Σπῆτι μὲ μάτι' ἀδάκρυτα δὲν θὰ εἴμπορῆ νὰ γύρῃ
ἀπὸ τὸ ξόδι αὐτὸ κάνεις, παρθένα ἢ νέος.
Ἀπλία, μὴ τὸν ἴσκιό μου ταρᾶξῃς καὶ λυπῆσθαι
τὴν τρυφερὴν σου εἰδή, τὴν ξεπλεκὴ σου κόμπη.
Πλὴν ὅσο ἢ μοῖρ' ἀφίνει μας, 'ς τὸν ἔρωτ' ἄς πλεχθοῦμε·
70. θὰ ἐλθῆ καὶ ὁ Χάρος δὲ μὲ σκέπασμα μαυρίλας·
καὶ τὰ γεράματα θὰ ἐλθοῦν στυρτὰ καὶ τ' ἀσπρομάλλη
ἔρωτας καὶ γλυκὰ δὲν θὰ ταιριάζουν λόγια.
Τῶρ' ἢ Ἀφροδίτη ἢ μέτωρῃ μοῦ πρέπεται, ποῦ θύραις
δὲν ἔρεπομαι νὰ σπῶ καὶ θέλω νὰ μαλόνω.
75. Γι' αὐτὰ καλὸς εἰμ' ἀρχηγὸς καὶ ἀγωνιστής· σημαῖαις
καὶ σάλπιγγες μακριὰ χυθῆτε, εἰς διψασμένους
αἵματα, πλοῦτη φέρετε· κ' ἐγὼ 'ς τὴ θημονιά μου
ἦσυχος θ' ἀψηφῶ καὶ πλοῦτ. καὶ τὴν πείνα.

Μετὰφρασις Γλαῦκου Πόντιου.

- 17. Τ' ἀγάλματα τοῦ Πρίαπου εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἰταλίαν ἦταν συνήθως χρωματισμένα μὲ κοκκινάδαρῃ.
- 19. Lares, ἐρεστῆσι θεοῖ· lares compitales, ἐκεῖνοι ὅπου ἦταν φύλακες τριστράτων καὶ ἀγρῶν.
- 36. Pales, ποιμενικὴ θεοτῆς τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας.
- 24. Ἐνοσεῖ ἐδῶ τὴν τελετὴν τοῦ ἐξαγνισμοῦ κοπαδιῶν καὶ ἀγρῶν.

- 53. Μ. Βαλέριος Μεσσάλλας Κορθίνος, ὕπατος, ναύαρχος εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀκτίου καὶ ρήτορας· φίλος προστάτης τοῦ Τιβούλλου.
- 57. Ἀπλία, ἡ πρώτη ἀγαπητικὴ τοῦ Τιβούλλου. Τὸ ἀληθινὸ τῆς ὄνομα, κατὰ τὸν Ἀπουλλῆιον, ἦταν Πλαυτία.

ΣΤΡΟΦΟΥΛΕΣ

.....ἐπι τύμωφ.

Ψυχαροῦδες πετοῦν,
μιὰ τὴν ἄλλην ζητοῦν
μὲς 'ς τ' ἀγκάθια κ' ἀπάνου' τούς κρίνους.
ἔτο' ἢ ὀίμες περνοῦν,
ἔτο' ἢ ὀίμες γυρνοῦν
μὲς τοὺς ἔρωτες, μέσα 'ς τοὺς θρήνους.
Τὸ νερὸ ῥοβολᾷ
ἀπ' τὸ βράχο ψηλά
καὶ ἀναδίνει γλυκύτατον ἤχο·
καὶ τὸ δάκρυο γεννᾷ,
καὶ ἄς κυλᾷ σιγανὰ,
εἰς τοῦ τάφου τὴν πλάκα τὸ στίχο.

Α. ΓΡΑΙΚΟΣ

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Μετὰ βίον 364 ἐνιαυτῶν ἡ Ἀκαδημία τῆς πολυθελήτου πόλεως Λωζάνης, τῆς ἐγειρομένης ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς λίμνης Λεμὰν καὶ φιλοξενούσης ἀπειροπληθεῖς ἐτησίως ξένους, ὁρμημένους πρὸς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐν αὐτῇ ἱατρικῆς Σχολῆς προήγατο πρὸ ἡμερῶν εἰς Πανεπιστήμιον. Συνεκάλει δὲ τὰ Πανεπιστήμια ἀμφοτέρων τῶν Κόσμων, ἵνα χαιρετίσωσι τὴν νέαν Πανεπιστημιακὴν τῆς περιωπῆν καὶ ἠτοίμαζεν ἑορτὰς διὰ τοὺς πρέσβεις τῶν Ἀκαδημαϊκῶν Συγκλήτων καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν φοιτητῶν. Ἡ Ἐλβετία ἀρῆμει τοῦ λοιποῦ ἐν ἐπὶ πλέον Πανεπιστήμιον καὶ αἱ alma mater τῆς Γενεύης, τῆς

Βιλλης, τῆς Βέρνης καὶ τῆς Ζυρίχης ἔχουσι τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ ἡλικίᾳ προσώπων τῆς ἀρτιγεννήτου ἐν Λωζάνῃ alma mater νέαν συναγωνίστριαν.

— Ὁ σοφὸς γάλλος πρεσβύτερος καὶ πρώην ὑπουργὸς Βαρθελεμῦ Σαιντιλιέρ ἐπέβη κατ' αὐτὰς μετὰ πεντηχονταετῆ ἐργασίαν τὴν εἰς τὸ γαλλικὸν ἰδίωμα μετὰφρασιν τῶν ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων. Ὁλη ἡ σειρά συγκρίεται ἐκ 35 ὀγκωδῶν τόμων, τούτοις δὲ προστίθεται καὶ ἕτερος μετ' οὐ πολλὴ ἐκδιδομένη τόμος, περιέχων τὸν πραγματικὸν πίνακα.

— Ἐξεδόθη πρό τινος ἐν Λουδίνω βιβλίον περιέχον τὸ «Πάτερ ἡμῶν» εἰς τριακοσίας γλώσσας μετὰ τοῦ ἀλφαριθμοῦ ἐκάστης ἐξ αὐτῶν. Τὸ βιβλίον τοῦτο θεωρεῖται τυπογραφικὸν ἀριστούργημα, κατὰ πολὺ δὲ ὑπερβαίνει παρόμοιον ἔργον ἐκδοθὲν πρὸ 50ετίας περὶ τοῦ ἐν Αὐστρίᾳ, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὴν αὐτὴν προσευχὴν εἰς διακοσίας μόνον γλώσσας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι υπό του Πανελληνίου Γυμναστικού Συλλόγου οργανωθέντες αγώνες ἐπέφθησαν ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Ἐνώπιον δισηλίων καὶ πλέον θεατῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, παρόντων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μετὰ τῶν βασιλοπαίδων Νικολάου καὶ Ἀνδρίου, τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, τῶν πρεσβευτῶν Ρωσσίας καὶ Ἀγγλίας μετὰ τῶν κυριῶν των, τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἀγῶνων κατὰ τὸ ἐκδοθὲν πρόγραμμα. Καὶ κατὰ τὴν α. μὲν ἡμέραν, ἐν πρώτοις μαθηταὶ τοῦ πρακτικοῦ λυκείου καὶ τοῦ γ' γυμνασίου περὶ τοὺς ἐξήκοντα ἐξετέλεσαν πολὺ ἐπιτυχῶς ἀσκήσεις δι' ἀλτήρων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ γυμναστοῦ κ. Ν. Κοτσελοπούλου.

Εἶτα ἐξῆλθον αἱ γυμνασταὶ 37 τὸν ἀριθμὸν, ἀσκηθέντες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ κ. Φωκιανοῦ διὰ κορυφῶν, μετ' ὃ ἤρξαντο οἱ κυρίως ἀγῶνες.

Πρῶτος ἦτο ἡ *δισκοβολία*. Ἡγωνίσθησαν τρεῖς καὶ ἔλαβε τὸ α. βραβεῖον, ὅπλον ἐπαναληπτικόν, ὁ νέος Σπ. Ἀρβανίτης.

Δεύτερος ἦτο ἡ *ἄλμα ἐπὶ κορυφῇ δι' ἀπλοῦ βατήρος*. Ἡγωνίσθησαν ἕξ καὶ ἔλαβε τὸ α. βραβεῖον, δρ. 100, ὁ νέος κ. Σπυρίδιαν Ἀθανασόπουλος.

Τρίτος ἀγὼν ἦτο τὸ *δίζυγον*. Ὁ ἀγὼν ἐνταῦθα πεισματώδης. Διηγωνίσθησαν ὀκτώ καὶ τὸ α. βραβεῖον ἐκ δρ. 100 ἔλαβεν ὁ νέος κ. Λ. Πικιός.

Τέταρτος ἀγὼν ἦτο ἡ *ἄλμα ἐπὶ κορυφῇ δι' ὀστικῶν βατήρος*. Ἡγωνίσθησαν πεισματωδῶς καὶ ἐνταῦθα ἕξ, τὸ α. βραβεῖον ἐκ δρ. 150 ἔλαβεν ὁ νέος κ. Ἰω. Σαρρῆς.

Πέμπτος ἀγὼν ἦτο ἡ *ἀναρρίχσις ἐπὶ ἰστού*. Διηγωνίσθησαν δύο. Ἐλαβε τὸ α. βραβεῖον ἐκ δρ. 100 ὁ νέος κ. Θεόδωρος Κοτσελόπουλος.

Ἐκτος ἀγὼν ἦτο ἡ *ἄλμα ἐπὶ ἐφαλτηρίου διπλοῦν*. Διηγωνίσθησαν ἕξ καὶ ἔλαβε τὸ α. βραβεῖον ὁ νέος κ. Θ. Καρακώστας.

Ἐβδομος ἀγὼν ἦτο ἡ *ρέφυρα* καὶ ἔλαβε τὸ α. βραβεῖον ὁ νέος κ. Ἰω. Κρητικός.

Κατὰ τὴν β'. δὲ ἡμέραν πρῶτος ἀγὼν ἦτο ὁ *δρόμος* ἐν ᾧ διηγωνίσθησαν δύο. Πρῶτος ἦλθεν ὁ κ. Φ. Πανουριάς λαβὼν δρ. 150 ὡς βραβεῖον καὶ δεύτερος ὁ κ. Α. Στεφάνου λαβὼν δρ. 100.

Δεύτερος ἀγὼν ἦτο ἡ *ἀναρρίχσις ἐπὶ κάλω*. Διηγωνίσθησαν δύο. Ἐπρώτευσε ὁ κ. Σπ. Βερσῆς λαβὼν δρ. 70.

Τρίτος ἀγὼν ἦτο τὸ *μονόζυγον*. Ἐπρώτευσε ὁ κ. Α. Πικιός λαβὼν ζεύγος σπαθῶν. Διεκρίθη ὁμοῦς ἐνταῦθα ὁ κ. Β. Ἀλεξίου.

Τέταρτος ἀγὼν ἦτο τὸ *ἄλμα εἰς τὴν πρώτην* (πῆδημα). Ἐπρώτευσε ὁ κ. Θ. Καρακώστας λαβὼν δρ. 150.

Πέμπτος ἀγὼν ἦτο ἡ *λίθβολία* (λιθάρι). Ἐπρώτευσε ὁ κ. Ι. Οἰκονόμου λαβὼν δρ. 150.

Ἐκτος ἀγὼν ἦτο τὰ *βίβη*. Ἐπρώτευσε δικιῶτατα καὶ ἐν τῇ ἐπευσημίᾳ ὅλου τοῦ πλήθους ὁ κ. Βασίλ. Ἀλεξίου, ὅστις ὁμολογουμένως διεκρίθη καὶ εἰς τὸ δίζυγον καὶ εἰς τὸ μονόζυγον.

Ἐγένετο εἶτα ἡ *διελευσιδα* καὶ ἔληξαν οἱ ἀγῶνες.

Κατὰ τὴν ἐπιτέλεσιν χειροκροτήματα διεδέχοντο παταγῶδη τὸν νικητὴν καὶ χρομῶσυνως ἐπαίξεν ἡ μουσική.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἑλλαοδικῶν ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ.κ. Τ. Κοκκίδου, Χ. Ὀφμαν καὶ Ν. Πύργου ἐνεχείρισε τῷ βασιλεῖ τοὺς στεφάνους δάφνης, δι' ὧν ἰδιοχείρως ὁ βασιλεὺς ἐστεφάνωσεν ἕνα ἕκαστον τῶν νικητῶν.

Ὁ Βασιλεὺς, συγκαρεῖς τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου κ. Ι. Φωκιανόν, ἀπῆλθε προφανῶς κατευχαριστημένος ἐκ τῶν λαμπρῶν τοῦ Συλλόγου ἀποτελεσμάτων, χαιρετίζων μέχρι τῆς ἐξόδου τὸ διαρκῶς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Διαδόχου ζητωκραυγᾶζον πλήθος.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν χρηματικῶν βραβείων εἰς τοὺς νικητὰς ἀνετέθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἑλλαοδικῶν. Μετὰ τὴν ἐξοδον τοῦ Βασιλέως ἠκούσθησαν ζητωκραυγαί, τὸ σύνθημα δόντων τῶν νικητῶν ὑπὲρ τοῦ κ. Φωκιανοῦ. Καὶ ἦτο πράγματι εὐλογώτατος ὁ ὑπὲρ τοῦ κ. Φωκιανοῦ ἐνθουσιασμός. Οἶδεις ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῆς γυμναστικῆς παρ' ἡμῖν ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν πρωτοβουλίαν, εἰς τοὺς ἀτρυτούς μόχθους, εἰς τὴν ἀκαταπόνητον προθυμίαν καὶ δραστηριότητα τοῦ κ. Φωκιανοῦ, εἰς ὃν ἡ νεότης ὀφείλει εὐγνωμοσύνην, τὸ δὲ κοινὸν ἐπαίνους ἀφειδεῖς καὶ ἐνθάρρυνσιν εἰς τὸ ὄραϊον καὶ ὠφέλιμον ἔργον του.

Ἐν μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου μετὰ χαρᾶς ἤκουσαν οἱ παριστάμενοι τὴν νέαν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου δωρεάν τοῦ ἀγαπητοῦ νέου κ. Νάσου Ζίννη. Δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν κ. Φωκιανόν ὁ φιλόπατρις Ἡπειρώτης ἐκφράζων ἐνθουσιωδῶς τὸ ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου ἐνδιαφέρον του, δηλοῖ, ὅτι προσφέρει δραχμὰς πεντακοσίας «ὡς ἀρχὴν καὶ βᾶσιν πραγματώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου τῆς ἀνοικοδομήσεως διὰ τὸν Σύλλογον ἰδιοῦ μεγάλου Γυμναστηρίου, ἔργου, οὗτινος ἐπεθύμει ὁ πρῶτος δωρητὴς νὰ εἴη Ἡπειρώτης».

Μετὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Βασιλέως, ἐπιθυμοῦντος νὰ ὑποστηρίξῃ ἐν τῷ μέλλοντι γενναίως τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διαδόχου, καὶ διὰ τῆς ἐνθαρρύνσεως τῶσων φιλοπατριδῶν ἀνδρῶν ἐν τε τῷ κράτει καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐν οἷς καὶ οἱ ἐν Παρισίοις κ.κ. Βοτῆς καὶ Σκληθαινώτης, ὑποσχθέντες ἀπὸ τοῦδε τὴν ἐκτύπωσιν τιμητικῶν μεταλλίων διὰ τοὺς νικητὰς τοῦ προσεχοῦς ἔτους, οὐδεμίαν ἀμφιβολία, ὅτι οἱ γυμναστικοὶ ἀγῶνες θὰ τελῶνται κατ' ἔτος μετὰ διαρκῶς αὐξούσης ἐπιτυχίας, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν χώραν τῶν περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν ἀγῶνων.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Στρατιωτικαὶ ἀναμνήσεις: 1888, ὑπὸ Ἀλεξ. Φιλαδελφέως. Ἐν Ἀθήναις 1891. Αἱ στρατιωτικαὶ ἀναμνήσεις εἶνε τὸ νεώτερον βιβλίον τοῦ καλλιτέχνου συνεργάτου μας κ. Ἀλεξ. Φιλαδελφέως, περιβεβλημένον μὲ περίκομφον καὶ ζηλευτὸν καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἔργον τοῦ ἰδιοῦ συγγραφέως. Ἀφιεροῖ δὲ αὐτὰς διὰ προλόγου μεσοῦ ἐξ αἰσθήματος πατριωτισμοῦ καὶ ἀδελφικῆς συγκινήσεως εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἀναστάσιον, ὅταν ἀριθμῶν 21 ἔτη ἐαρινῆς ἡλικίας θὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα. Τὴν μετρίφρονα ἀφιέρωσιν τοῦ συγγραφέως ἡμεῖς ἐπεκτείνωμεν εἰς ὅλην τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, συνιστῶντες τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὥραιων «Στρατιωτικῶν ἀναμνήσεων» τοῦ κ. Φιλαδελφέως, ὅστις εἰς τὰς ὀλίγας αὐτῶν σελίδας ἐξάραξε τὴν ἐντελεστέραν εἰκόνα τοῦ νεοσυλλέκτου καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου ἐν Ἑλλάδι.

— Ὁδηγὸς τῆς διδασκαλίας τῆς Γεωγραφίας ὑπὸ Βασιλείου Ν. Βουλγάρως, διευθυντοῦ ἑλληνικοῦ ἰδιωτικοῦ Παιδαγωγείου. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν καταστημάτων Α. Κωνσταντινίδου 1891. Τιμᾶται δραχμῆς. Ὁ κ. Β. Βουλγάρης κατιῶν τὸ ἀτελὲς τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς Γεωγραφίας, οὗτινος τὴν μεγίστην σπουδαιότητα οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνιθῆ, πρόβη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνωτέρου ὀδηγοῦ, ἐν ᾧ οἱ ἀναγνώσται θὰ ἴδωσι πῶς πρέπει νὰ διδάσκηται αὕτη. Ὁ κ. Βουλγάρης εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ χρησιμοτάτου ὀδηγοῦ, πλὴν τῆς μακρᾶς καὶ ἰδίας πείρας, ἦν ἐκτίσαστο ἐπὶ πολλὰ ἔτη διδάσκων τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας, εἶχεν ὑπ' ὄψει του τὰ ἐπικρατοῦντα σήμερον ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ γεωγραφικὰ συστήματα, ὁμολογουμένως δ' ἐπέτυχε πληρέστατα καὶ ἡ ἐπίπονος αὐτοῦ ἐργασία σπουδαίως θέλει ἐκτιμηθῆ παρὰ τῶν εἰδημόνων.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Ἐκ τῶν ἀποστειλάντων λύσεις εἰς τὴν τελευταίαν τετάρτην τριμηνίαν οὐδενὶ θέλει προσενεχθῆ δῶρον, διότι οἱ μὲν ἐπεψφν πολλὰ τοιαῦτα λευανθασμένας, οἱ δὲ ἐλαχίστας ἐπιτυχίας. Ἐνεκα δὲ τούτου ἡ διεύθυνσις ἀπέφασιν ἀπὸ τοῦ προσχοῦς τεύχους, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ α' τοῦ νέου 4ου ἔτους, νὰ καταργηθῇ τὰς «Στιγμὰς τέρψεως», διαθέτουσα ἐπιωφελέστερον τὸν χώρον αὐτῶν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ. Π. Α. Κρησιαν. Ἐχει καλῶς. — Τ. Σ. Sevastopol. Ἐπιταγὴ καὶ ἐπιστολὴ ἐλήφθη, 3 νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν καὶ πλήρης σειρά ἀπεστάλη διὰ τὰ λοιπὰ ἀπηντήσαμεν. — Γ. Ε. Ζίκυθον. Δὲν ἔχετε δίκαιον εἰς τὸ δελτάριον ποῦ ἐλάθετε σὰς ἐξηγήθημεν καθαρώς, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν φιλικῶς νὰ περῶντε εἰς τὰ γραφομένα μας. — Χ. Π. Α. Ἡράκλειον. Ἐστάλησαν ἀναμένομεν τάχιστα λογαριασμοί. — Γ. Τ. Κυδωνίας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Α. Μ. εὐγενεῖς ἐνεργείας σας. — Λ. Ε. φιλιππούπολιν. Ἀπηντήσαμεν. — Π. Π. Βαρῶσια. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη καὶ τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν διὰ τὰ λοιπὰ ἀπηντήσαμεν. — Ν. Χ. Θεσσαλονίκην. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη ἀποδεχόμενοι δὲ τοὺς ὄρους σας παρακαλοῦμεν νὰ ἐνεργήσῃτε ἀποτελεσματικῶς. — Ε. G. Trieste. Ἀριθ. 34 ἐστάλη προσεχῶς θὰ ἀπαντησωμεν ὑμῖν ποῖον ἐκ τῶν δύο δημοσιευθήσεται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ Β. ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁκτάβιος Φεγιέ σελ. 225. Ἀδόλφος Βε-
λῶ 226. Ὁ πρίγκηψ Ὀσκάρ 236. Γεράσι-
μος Μεταξᾶς 236. Νικόλαος Γ. Φιλιππί-
δης 237. Ἄννα Ζουδικ 248. *Sandré-Pac-*
card 248. Λέων Δελίβ 260. Ὁ Μεισονιέ
272. Σίφης Λιάπης 273. Ἐρρῆκος Σχλίε-
μαν 284. Π. Παπαρρηγόπουλος 309. Ὁ
πρίγκηψ Ναπολέων 319. Θεόδωρος Μπα-
βιλ 333. Ὁ λόρδος Γραμβιλλ 333. Ὁθων
Σωνιέρος 333. Κ. Παπαρρηγόπουλος
376. Φ. Γρηγορόδιος 376.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ φιλολογικὴ κίνησις παρ' ἡμῖν : Ἐν
ἀθηναϊκῶν μυθιστόρημα σ. 184, 212. Ἡ
Φρεαττύς (θεριναὶ ἀναμνήσεις) 187. Ἰω-
άννης Μωρέας 218. Ἀπάντησις εἰς τον
κ. Μ. Μπτσάκην 243. Πρεσβύτου λεύ-
κωμα 371. Τὸ νῆον ἔργον τῆς Κάρμεν
Σύλδας 376. Πρῶτο ἔλεγχο τοῦ πρώτου
βιβλίου τοῦ Ἀλβίου Τιδοῦλλου 381.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Τὸ Μπάιροτ (ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου)
σελ. 186. Ὁ θεσμός τοῦ γάμου 240, 252.
Περὶ ἀλλοκότων τινῶν δηλητηριάσεων
300. Διὰ τοὺς φυσιοδίφας καὶ ἰατροὺς
365.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ σελ. 196. Πεν-
θεὺς καὶ Μαινάδες 261. Διὰ τῆς Γερμα-
νίας (ἐξ ἀναμνήσεων) 288. Ἐπὶ τῇ ἑβδο-
μηκονταετηρίδι τῆς ἐπαναστάσεως 313.
Σαμάρεια 231. Ναζαρέτ 321. Αἱ κέδροι
τοῦ λιθάνου 321. Περὶ τοῦ οἴκου τῶν
Χοενζόλλερν (ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέ-
χρι τοῦ νῦν) 368.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΑ

Παλαιοντολογικὰ σελ. 224. Ὁ Ὀλύμ-
πιος Ζεὺς 296. Παλαιογραφικὰ 308. Τὸ
ἀνάγλυφον τῶν Θεῶν 314. Ἑλληνικὰ
ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα 364.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ - ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ὁ μέγας δοῦξ σελ. 193. Κροκόδειλος

ΠΡΩΣΟΠΩΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ ἰατρὸς Κὼχ σελ. 183. Ὁκτάβιος Φε-
γιέ 226. Ἀδόλφος Βελῶ 226. Νικόλαος
Φιλιππίδης 227. Γεράσιμος Μεταξᾶς 238.
Ὁ πρίγκηψ Ὀσκάρ 238. *Anne Judic* 339.
Sandré-Paccard 245. Β. Σαρδοῦ 251. Λέων
Δελίβ 256. Μεισονιέ 263. Σίφης Λιάπης
269. Ἐρρῆκος Σχλίεμαν 275. Ἡ Α. Β. Υ.
ὁ πρίγκηψ Γεώργιος 287. Πέτρος Πα-
παρρηγόπουλος 299. Ὁ πρίγκηψ Ἰερῶ-
νυμος Ναπολέων 317. Θεόδωρος Μπαμ-
βιλ 323. Ὁ λόρδος Γράμβιλλ 328. Ὁθων
Σωνιέρος 329. Ὁ στρατάρχης Μόλτκε
355. *Professeur Becker* 366. Κωνσταντῖ-
νος Παπαρρηγόπουλος 367. Φερδινάνδος
Γρηγορόδιος 372.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Οἱ νεοσοὶ εἰκῶν τοῦ *Blume-Siebert*.
189. Ἑλλῆς - Ἀγάπη - Πίστις : Ἔργα Ε.

ἀγρεύσας αἰλουρόπαρδον 249. Ὁ δασύ-
πους 261. Καταρράκτης τοῦ Φελοῦ 273.
Ὁ ἀετὸς 285. Ὁ λέων 297. Ἡ κοιλὰς τοῦ
Γαδαρνί 309. Φασιανὸς 321.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Νουμάς Ρουμestάν σελ. 191, 216, 231,
247, 255, 271, 279, 290, 306, 319, 332, 362,
374, 379.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

Ἡ Χτυπημένη σ. 207. Ἡ δοῦδλα 224.
Τὸ τραγοῦδι τοῦ χρόνου 315. Τὰ δύο
δάκρυα 325. Διὰ τὸ παράδειγμα τοῦ
διηγηματογράφου 338. Ἱστορία ναύτου
343. Πάσχα ρωμῆικο 347. Ὁ μπάριπα-
Κώστας ὁ Ὀλλαντέζος 351. Τὰ κυπαρίσ-
σια 358.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΚ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ

Ἡ φυγὴ σελ. 186. Τρογοεὶς Χριστοῦ-
γεννα 202. Ἡ νεόνυμφος 223. Ὁ Ραββί-
νος 225. Ὁ πόθος 236. Ἡ μονομαχία τοῦ
ταγματάρχου 295. Τὸ μεριδιον τῶν πτω-
χῶν 303. Ἡ τέχνη τοῦ συνοδεύειν κυ-
ρίαν 324.

ἮΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Τὰ Χριστοῦγεννα (ἀναμνήσεις) σελ.
197. Θῆρα δορκάδων ἐν Αἰγύπτῳ 261. Ὁ
ιδιωτικὸς βίος τοῦ Σάχου 264, 276. Ὁ
χορὸς τῶν Δερβιδῶν 356.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ

Ὁ πρῶτος χορὸς : Κωμῳδία μονό-
πρακτος σ. 228, 242, 259, 267, 273. Ἡ πώ-
λησις τῆς Ἀθηνᾶς : Κωμῳδία μονόπρα-
κτος 326.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ ποτάμι τοῦ χάρου σ. 192. Ὁ τρα-
γοιδιστὴς 193. Ἐνας Θεὸς 208. Εἰς τὴν
πατρίδα 214. Εἰς τὴν ἐλενημοσύνην 218.
Κάποιο ἀστέρη 224. Ὁ τυφλὸς βασιλεὺς
235. Λόγια καὶ μάτια 236. Ὅταν πεθά-
νω 246. Ἀπὸ τὴν ξενιτιά : Δύο σοννέτα
258. Ἡ κόρη καὶ ὁ κρῖνος 266. Τὸ ὄνειρο
τοῦ Θεοῦ 278. Μία βραδυὰ χαρᾶς 294.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Guillaume. 201. Ἡ νύξ τῶν Χριστου-
γέννων, εἰκῶν Ντιφφενμπάχαρ 209. Ὁ
στολισμὸς τῆς νύμφης, εἰκῶν Ἰωσήφ
Γκιζέλλα 219—222 (διδέλιδος). Ὁ Ναπο-
λέων κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Βατερλώ, εἰ-
κῶν *Charle* 233. Ὁ Πενθεὺς διωκόμενος
ὑπὸ τῶν Μαινάδων, εἰκῶν *Gleyre* 257.
Ὁ ἱππότης δ' Ἀρτανιάν, ἔργον *Gustave*
Doré 267. Ἡ εἰρωνεία τῆς Μοίρας, εἰ-
κῶν *Duruis* 281. Τὸ τελευταῖον παρθε-
νικὸν φιλίημα, εἰκῶν *H. Bocaerts* 293.
Εὐτυχὴς συνάντησις, εἰκῶν *B. Giulia-*
na (διδέλιδος) 304—305. Τὰ δύο δάκρυα,
εἰκῶν *F. J. Wauch* 329. Πασχαλινὸν
Ἄττικὸν Μουσεῖον (ἐξώφυλλον) ὑπὸ Α.
Φιλαδελφέως 335. Ὁ ἐσταυρωμένος τοῦ
Bonnat 340. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν τάφον τοῦ
Henri Levy 341. Γεώργιος Α', γλυπτικὸν
ἔργον Γ. Βρούτου 344. Ὁ Νικηταρᾶς
φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀλδανὸν τραυμα-

Ἁ Σφάλαγγας 301. Εἰδύλιο 304. Εἰς τὸ
λεῦκωμα τοῦ μικροῦ μου φίλου Α. Χ.
Γρίβα 312. Ὁνειρα τρελλὰ 332. Εἰς τὸν
Γολγοθᾶν 337. Τὸ καλλίτερον γιαντρικὸ
349. Τοῦ Μάϊ τὰ τριαντάφυλλα 357. Τὸ
δάκρυ 359. Τὸ φίλι 359. Ὁ ἀγροτικὸς
βίος 360. Χλόη 371. Στροφοῦλες 381.

ΕΠΗΓΗΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΚΟΝΩΝ

Νεοσοὶ σ. 193. Ἡ Καντῶν 245. Ἄγων
σπαθασκίας 249. Ὁ Θερμιδῶρ τοῦ Σαρ-
δοῦ 261. Ὁ Ἀρτανιάν 273. Ἡ γέφυρα
τῶν στεναγμῶν 285. *Professeur Becker*
366.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μελισσῶν ἐντὸς ἐπιστολοκίωτου σ.
193. Ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. Κ. Πανωρίου 285.
Δέκα σκέψεις 306. Ἡ εὐτυχία 308. Ἡ
νῆσος Χιλόη 359. Ἡ ἐν Μόσχᾳ ἔκθεσις
359. Ἡ ὁδοιπορία τῆς ἰσπανίδος ἠθο-
ποιοῦ Γκέϊτον 359. Θάνατος Μόλτκε 365.
Ἐκθεσις ὑδατογραφῶν Γυαλλινᾶ 317.
Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις κυριῶν 377. Παι-
δαγωγεῖον Β. Βουλγάρεως 378. Πανελλή-
νιοι Γυμναστικὸι ἀγῶνες 382.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

193, 249, 273, 297, 309, 334, 337, 382.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ. ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

266, 237, 249, 261, 273, 285, 297, 309,
321, 333, 365, 377, 381.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

258, 297, 314, 356, 376, 380.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

193, 249, 262, 274, 285, 297.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

193, 226, 238, 249, 262, 274, 286, 297,
309, 322, 334, 365, 378, 382.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

193, 226, 238, 249, 262, 274, 286, 297,
310, 322, 334, 365, 378, 382.

τίαν, γλυπτικὸν ἔργον Α. Φυτάλη 345.
Ποιμὴν παίζων τὸν αὐλόν, νεώτατον
ἔργον Π. Λεμπέρη 348. Κεφαλή, ἔργον
Πανωρίου 349. Ὁ δύστροπος ἔργον Γ.
Ἰακωβίδου 349. Τὸ ξαρ, εἰκῶν Α. *Vau-*
Munden 361. Ἡ δόκιμος, εἰκῶν *G. Gor-*
medius 373.

ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΠΕΙΩΝ ΑΠΟΨΕΙΣ

Ἡ Βηθλεὲμ σελ. 205. Δύο ἀπόψεις τοῦ
καταρράκτου Νιαγάρα : α') ἐκ τοῦ πλη-
σίον· β') μακρόθεν 231. Ἡ Καντῶν 245.
Μία ὁδὸς τῆς Βενετίας : Τὸ ἀνάκτορον
τῶν Δογῶν. Ἡ γέφυρα τῶν στεναγμῶν.
Αἱ φυλακαί. 280. Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς 298.
Τὸ ἐν Θήβαις ἀνακαλυφθὲν νεκρικὸν ἀ-
νάγλυφον 316. Ἡ Ναζαρέτ ἐνθα ἐγεννή-
θη ὁ Ἰησοῦς 316. Ἡ Σαμάρεια ὅπου ὁ
Ἀπόστολος Φίλιππος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγ-
γέλιον 316. Αἱ κέδροι τοῦ Λιθάνου 322.

Ὁ οἰκογενειακὸς πύργος τῶν Χοενζόλ-
λερν 372.

ΠΟΛ, ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙ

Οἱ Μάγοι ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀστέ-
ρου εἰς Βηθλεὲμ 200. Ἄγων σπαθασκίας
κατὰ τὸν 15' αἰῶνα 250. Θήρα δορκάδων
ἐν Αἰγύπτῳ 262. Ὁ ἀγροτικὸς βίος (δύο
εἰκόνες) 360.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ στρατιωτικὸς ἱατρὸς Πφούλ, γαρ-

βρός τοῦ Κόχ, κάμων ἐνέσεις διὰ κω-
χίνης 188. Ὁ καταρράκτης τοῦ Φελοῦ
274. Ἡ κοιλὰς τοῦ Γαδανὶ 310. Ἡ
στύγξ, ὑπόγειος ποταμὸς ἐν Ἀμερικῇ
334.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ μέγας δούξ 188. Κροκόδειλος ἀ-
γρεῦσας αἰλουρόπαρδον 244. Ὁ δασύ-
πους ἢ τατοῦ 256. Ὁ ἀετὸς 286. Ἡ ἐπά-
νοδος τῶν χελιδόνων 292. Ὁ λέων 292.
Φασιανὸς ὁ κολχικὸς 317.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Χριστούγεννα (ἐξώφυλλον) 195. Ἐνας
Θεὸς 208. 1891 εὐτυχὲς 215. Πλαίσιον
εἰκόνος Μεισονιᾶ 263. Ἡ μελέτη 269. 25
Μαρτίου. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον
311.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Τὸ Καίκι, ἐκ τοῦ ἀνεκδότου κωμει-
δύλλιου «ὁ καπετὰν Λάζαρος», ποίησις
καὶ μουσικὴ Δ. Γ. Κόκκου 354.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΒΟΥΡΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΑΣΤΕΡΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ
ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ †
ΒΕΛΔΙΑΝΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΓΕΝῆΑΔΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
ΓΡΑΙΚΟΣ Α.
ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
ΕΝΥΑΛΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ
ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΝΑΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΚΟΚΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΑΡΚΟΡΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
ΜΑΡΓΑΡΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΜΗΤΣΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ
ΜΟΣΧΑΚΗΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ
ΜΟΣΧΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
ΟΛΔΑΝΕΣΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΠΑΛΑΜΑΣ ΚΩΣΤΗΣ
ΠΑΝΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ
ΠΟΛΕΜΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ
ΠΡΑΣΣΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΡΟΝΤΗΡΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
ΣΚΑΔΙΕΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΣΟΦΟΥΔΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΑΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΒΡΟΥΤΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ Γ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΔΕΜΠΕΣΗΣ Π.
ΠΑΝΩΡΙΟΣ Κ.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΦΥΤΑΛΗΣ Α.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι (ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελεῶν) ... Δρ. 6.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ » ... Φρ. 8.

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΒΙΑΜΠΕΡΓ, ΕΣΤΙΑΣ, ΝΟΤΑΡΗ.